

ת"פ 30453/04/10 - מדינת ישראל - פמת"א נגד יהושע צולר, אסתר טנצר, יהודה קרן

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 30453-04-10 מדינת ישראל נ' צולר ואח'

13042/08

08 פברואר 2017

בפני כב' השופטת דניאלה שריזלי

מדינת ישראל - פמת"א (מיסוי וכלכלה)
ע"י ב"כ עו"ד חנה קורין ועו"ד יוני ליבני

המאשימה

נ ג ד

הנאשמים

1. יהושע צולר
- ע"י ב"כ עו"ד ניב-סבג ועו"ד קרן קורין
2. אסתר טנצר
- ע"י ב"כ עו"ד גיורא אדרת ועו"ד יפעת מנור נהרי
3. יהודה קרן
- ע"י ב"כ עו"ד משה ישראל ועו"ד אלימלך קורצווייל

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד קורין ועו"ד ליבני

ב"כ הנאשם 1 - עו"ד ניב-סבג ועו"ד קרן קורין

ב"כ נאשמת 2 - עו"ד גיורא אדרת ועו"ד יפעת מנור נהרי

ב"כ נאשם 3 - עו"ד משה ישראל ועו"ד אלימלך קורצווייל

הנאשמים בעצמם

עמוד 1

גזר דין

הרקע העובדתי והאישומים

1. בהכרעת הדין שניתנה בתאריך 27.10.16 הורשעו שלושת הנאשמים בעבירות שונות לפי חוק ניירות ערך, תשכ"א-1961 (להלן: **חוק ני"ע**). הנאשמים 1 ו-3 הורשעו, בנוסף, בעבירה של קבלת דבר במרמה, לפי סעיף 415 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**).

2. אלה עובדות הרקע ביחס לנאשמים ולאישומים שבכתב האישום:

- הנאשם מס' 1, **יהושע צולר** (להלן: **נאשם 1**), יליד 1949, רואה חשבון, כיהן מאז שנת 2000 ובמועדים הרלוונטיים לכתב האישום, דהיינו: בין השנים 2005 ו-2007 (להלן: **התקופה הרלוונטית**) כדירקטור בחברת **דש איפקס הולדינגס בע"מ** (להלן: **דש איפקס**, או, **החברה**), חברה ציבורית רשומה למסחר שניירות הערך שלה נסחרו בבורסה לניירות ערך בתל-אביב (להלן: **הבורסה**). בתוך התקופה הרלוונטית, בחודש יולי 2006, מונה נאשם 1 ליו"ר הדירקטוריון של החברה.

- הנאשמת מס' 2, **אסתר טנצר** (להלן: **הנאשמת**), ילידת 1954, הייתה בתקופה הרלוונטית (לשני האישומים) ידידתו של נאשם 1.

- הנאשם מס' 3, **יהודה קרן** (להלן: **הנאשם 3**), יליד 1951, איש עסקים וידידו של נאשם 1, כיהן אף הוא בתקופה הרלוונטית לאישום הראשון כדירקטור בדש איפקס.

בתקופה האמורה עסקה דש איפקס, בין היתר, בניהול קופות גמל, בהשקעות ובניהול קרנות נאמנות, וכן, בחיתום ובניהול קרן פנסיה. אותה עת הייתה **הסתדרות העובדים הלאומית בא"י** (להלן: **ה.ע.ל.**) בעלת השליטה בדש איפקס. היא הייתה גם בעלת השליטה (כ-78% מהון המניות) בחברת הבת - **דש ניירות ערך והשקעות בע"מ** (להלן: **דש ני"ע**) - גם היא חברה ציבורית שמניותיה נסחרו בבורסה.

3. בכתב האישום שני אישומים. ברקע כל אחד מהאישומים - מהלך עסקי שביצעה דש איפקס במועדים שונים.

המהלך העסקי שברקע הפרשה נשוא האישום הראשון היא החלטת הנהלת דש איפקס מחודש יולי 2005 לגייס הון נוסף באמצעות הקצאה פרטית חריגה של מניות החברה לארבעה מבעלי השליטה בחברה (להלן: **בעלי השליטה**). עם אישור ההחלטה בדירקטוריון ובוועדת הביקורת, הוקצו לבעלי השליטה 5,156,471 מניות, במחיר 14.5 ₪ למניה, ובסך הכל - 24.72% מההון המונפק והנפרע של החברה ומזכויות ההצבעה בה (להלן: **ההקצאה הפרטית**). הבורסה התבקשה ע"י החברה לאשר את רישום מניות ההקצאה הפרטית למסחר. הבורסה התנתה את הענקת האישור האמור

(להלן: **האישור**) בביצוע פיזור מניות מוקדם לציבור אשר יביא להחזקות הציבור במנית דש איפקס של לפחות 15% (כלומר, בהיקף של לפחות **1,272,080 מניות**) כנדרש בתקנות (להלן: **הפיזור**; **מניות הפיזור**). משמעות ההתניה הייתה שהמניות תמכרנה לצדדים שלישיים שאינם ולא יהיו "בעלי ענין".

4. בהתנאה האמורה כרוכים המעשים והמחדלים המיוחסים לנאשמים 1 ו-3 באישום הראשון. בתאריך 4.8.05, בהתאם למה שנמסר להנהלת דש איפקס, דיווחה החברה לבורסה ולרשות ניירות ערך בדו"ח מיידי על ביצוע מהלך "הפיזור", על זהות רוכשי מניות הפיזור, ועל שינויים באחזקות בעלי ענין. ברשימת שבעת רוכשי מניות הפיזור היו **אסתר טנצר**, ידידתו של נאשם 1, **ועמנואל דותן**, גיסו של נאשם 3. על פי הדיווח, רכשה טנצר 75,000 מניות במחיר כולל של 1,087,500 ₪; ודותן רכש 110,000 מניות במחיר כולל של 1,595,000 ₪. בדו"ח המיידי נאמר כי הרוכשים האמורים אינם בעלי ענין בחברה.

בנסיבות אלה, נחשבה החברה כמי שעמדה בתנאים המוקדמים שהציבה הבורסה, ועל כן, העניקה הבורסה לחברה בתאריך 10.8.05 את האישור המיוחל, ומניות ההקצאה הפרטית נרשמו למסחר.

5. בעובדות האישום הראשון טענה המאשימה, כי הנאשם 1 היה שותף באורח מוסווה לרכישת ולהחזקת 75,000 מניות הפיזור שלגביהן דווח לחברה ולבורסה כי נרכשו בידי טנצר, אשר איננה בעלת ענין, וזאת, חרף העובדה שכדירקטור היה הוא עצמו בעל ענין, ומנוע מרכישת מניות הפיזור.

ביחס לנאשם 3 טענה המאשימה, כי הוא רכש והחזיק באורח מוסווה באמצעות דותן כשני שלישים מסך 110,000 מניות הפיזור שלגביהן דווח לחברה ולבורסה כי נרכשו בידי דותן.

6. הנאשמים 1 ו-3 הואשמו, אפוא, בכך שבעודם מחזיקים במניות הפיזור האמורות באמצעות אנשי קש - נאשם 1 באמצעות טנצר, וקרן באמצעות דותן - הם הציגו בפני החברה מצג כוזב כאילו נרכשו המניות ומוחזקות רק בידי טנצר ודותן; נמנעו כוזב מלדווח על חלקם ברכישת מניות הפיזור ועל שינויים בהחזקותיהם, וגרמו לכך שבדיווחי החברה, קרי: בדו"חות המיידים ובתשקיף מיום 30.5.2006 בדבר הרכישה בידי צדדים שלישיים ש"אינם בעלי ענין", יכללו פרטים כוזבים ומטעים. בהמשך לאמור, הואשמו הנאשמים 1 ו-3 כי עקב מעשיהם גרמו לקבלתו במרמה של אישור הבורסה לרישום מניות ההקצאה הפרטית החריגה למסחר, משמע: הם עברו עבירה של קבלת דבר במרמה, לפי סעיף 415 לחוק העונשין. הנאשם מס' 3 הואשם, בנוסף, בכך שדיווח לחברה בחודש ינואר 2006 על השינוי שחל באותו מועד בהחזקותיו, דיווח שהיה כוזב ומטעה.

7. נאשמי האישום השני הם הנאשמים 1 ו-2. המהלך העסקי שברקע אישום זה - החלטת דירקטוריון דש איפקס מיום 29.5.07 לבצע הצעת רכש מלאה במזומן של מניות דש נ"ע מהציבור, במחיר שלא יעלה על 61 ₪ למניה (להלן: **הצעת הרכש**). במהלך זה התכוונה דש איפקס להפוך את דש נ"ע לחברה פרטית בשליטתה המלאה. אותה עת כבר כיהן נאשם 1 כיו"ר הדירקטוריון של דש איפקס. בתאריך 29.5.07 אישר דירקטוריון החברה, בראשות הנאשם 1, להניע את מהלך הצעת הרכש ביחס לחברת דש נ"ע.

8. לטענת המאשימה (באישום השני), הייתה החלטת הדירקטוריון בדבר קידום מהלך הצעת הרכש בבחינת "מידע פנים" שבמועד 29.5.07 טרם פורסם בציבור (להלן: **מידע הפנים**). מיד לאחר שנסתיימה ישיבת הדירקטוריון האמורה, ובטרם פורסם בציבור מידע הפנים, נפגש הנאשם 1 עם ידידתו, הנאשמת, ובפגישתם מסר לה את מידע הפנים, את פרטי הצעת הרכש, וכן, את מחיר הרכישה, בידיעה שמדובר במידע פנים הן ביחס לדש איפקס והן ביחס לדש נ"ע. הנאשמת עשתה שימוש מידי במידע הפנים שמסר לה הנאשם 1 ורכשה 9327 ע.נ. מניות דש נ"ע במחיר 54 ₪ למניה, ועוד 4828 ע.נ. מניות דש איפקס במחיר 24.88 ₪ למניה.

9. בהיותו איש פנים, טענה המאשימה, עשה הנאשם 1 שימוש שלא כדין במידע פנים, ועל כן, הוא הואשם בביצוע עבירה לפי סעיף 52ג' לחוק נ"ע. הנאשמת הואשמה בכך שבעודה מודעת למעמדו של הנאשם 1 כאיש פנים, ומודעת למהות המידע אודות הצעת הרכש כמידע פנים שהגיע אליה במישרין מאיש פנים, היא עשתה בו שימוש שלא כדין, ועל כן, הואשמה בביצוע עבירה לפי סעיף 52ד' לחוק נ"ע.

10. בפתח המשפט הודה הנאשם 1 במסירת מידע הפנים לנאשמת, אולם, כפר בכל יתר האישומים שיוחסו לו באישום הראשון. כך, גם כפר הנאשם 3 באשמה שיוחסה לו באישום הראשון. הנאשמת לא הכחישה את עובדת רכישת המניות, אולם, כפרה בכך שעשתה שימוש במידע פנים שנמסר לה בידי איש פנים.

עיקרי הכרעת הדין

11. הכרעת הדין שניתנה לאחר שמיעת הראיות היא מפורטת ורחבת היקף (היא מחזיקה למעלה מ-200 עמודים). עיקריה הם כדלקמן:

א. באישום הראשון שנושאו "החזקת מניות הפיזור" נקבע ביחס לנאשם 1 כי הוכחו מעבר לכל ספק קיומם של יחסי גומלין ושיתוף פעולה בינו לבין טנצר (הנאשמת 2) ביחס לרכישתן והחזקתן של 75,000 מניות הפיזור שנרשמו על שמה, וכן, התחלקותם ברווחים שהתקבלו ממכירת המניות הללו (את חלקו של נאשם 1 ברווחים, 172,000 ₪, הפקידה טנצר בחשבון הבנק של האם, רות צולר). הוכחה, אפוא, מעבר לכל ספק, הזיקה המהותית שהייתה לנאשם 1 ל-75,000 מניות הפיזור, זיקה מהותית שאופייה קנייני, בהתאם להגדרה בסעיף 1 לחוק נ"ע.

אשר לנאשם 3 נקבע, כי הוכח מעבר לכל ספק קיומה של הסכמה בינו לבין דותן, גיסו, הסכמה שמומשה ואשר לפיה, חלק ניכר (כשני שלישים) מ-110,000 מניות הפיזור שרכש דותן (בפועל - 75,517 מניות), נרכשו עבור הנאשם מס' 3 ובמימונו. נקבע כממצא, כי דותן החזיק את מניותיו של נאשם 3 בחשבון, ורק בחודש ינואר 2006, כאשר מכר את חלקו בחבילת המניות (כ-34,000 מניות), העביר לנאשם 3, בהוראתו, את מניותיו שלו.

מאחר שהוכח, לדעתי, מעבר לכל ספק כי שני הנאשמים, שהיו בעלי ענין בדש איפקס, החזיקו במניות הפיזור באמצעות אחרים, באורח שהסווה את החזקותיהם; ומאחר שהשניים נמנעו במודע מלדווח על החזקותיהם במניות דש איפקס, כנדרש בסעיף 37 לחוק נ"ע, נקבע, כי עברו עבירה לפי סעיף 53(א)(4) לחוק. בנוסף, נקבע בהכרעת הדין,

כי על יסוד המעשים והמחדלים המתוארים, הרי שדיווחי החברה לבורסה, כמו גם האמור בסעיף 7.4 בתשקיף החברה אשר פורסם ב-30.5.06, כאילו עמדה דש איפקס בדרישת הבורסה לפיזור המניות לציבור בשיעור של 15% לפחות, נעשו על יסוד מצג חסר וכוזב, שכמוהם כדיווחים כוזבים ומטעים. בהכרעת הדין נקבע גם, כי המעשים והמחדלים המתוארים נועדו להטעות משקיע סביר, ועל כן, עברו הנאשמים 1 ו-3 **עבירות דיווח לפי סעיף 53(א)(4)** בזיקה לסעיף 37 לחוק ני"ע, ובזיקה לתקנה 33 לתקנות דו"חות מיידיים, וכן, לפי **סעיף 53(א)(2)** לאותו החוק, בזיקה לסעיף 16(א) לחוק. בגין הדיווח המטעה שדיווח נאשם 3 אודות שינוי בהחזקותיו (הדיווח מחודש ינואר 2006) הורשע נאשם 3 בעבירה נוספת לפי **סעיף 54(א)(4) לחוק ני"ע**.

בהכרעת הדין נקבע, כי המעשים והמחדלים המתוארים, שמאופיינים היו בכזב והטעיה, הטעו את הבורסה להאמין שדש איפקס עמדה בנדרש ממנה, וגרמו לבורסה להעניק לה אישור לרישום מניות ההקצאה הפרטית למסחר. הנאשמים גרמו, אפוא, לקבלת אישור הבורסה במרמה, ועל כן, הורשעו שניהם בעבירה של **קבלת דבר במרמה, לפי סעיף 415 לחוק העונשין**.

ב. ביחס לאישום השני, שנושאו, כאמור, "שימוש במידע פנים", עבירות המיוחסות לנאשמים 1 ו-2, נקבע בהכרעת הדין, כי הוכח מעבר לכל ספק, שהנאשם 1, איש פנים בחברות הרלוונטיות, מסר לנאשמת שלא כדין מידע פנים שהחזיק ברשותו ביחס להצעת הרכש, וכי האחרונה עשתה בו שימוש באותו מועד, בנוכחותו של נאשם 1, ורכשה את מניות דש איפקס ודש ני"ע. אשר על כן קבעתי בהכרעת הדין, כי הוכחו מעבר לכל ספק סביר היסודות הפיזיים והיסוד הנפשי הנדרשים להוכחה לפי סעיף 52ג' לחוק ני"ע ביחס לנאשם 1, ולפי סעיף 52ד' לחוק ביחס לנאשמת. קרי: הוכחה מודעתה של הנאשמת למעמדו של נאשם 1 כאיש פנים בשתי החברות גם יחד; כמו כן, הוכחה מודעתה לכך שהמידע שמסר לה הוא מידע פנים ביחס לשתי החברות, הוכח, כי הוסברה לה מהות מידע הפנים, וכן, העובדה שהמידע טרם פורסם. הוכחה מעבר לכל ספק מודעתה של הנאשמת לשימוש האסור שהיא עושה במידע הפנים וחפצה בתוצאה.

הנאשם מס' 1 הורשע ב**שימוש במידע פנים, עבירה לפי סעיף 52ג' לחוק ני"ע**, והנאשמת הורשעה אף היא ב**שימוש במידע פנים שנמסר בידי איש פנים, עבירה לפי סעיף 52ד' לחוק ני"ע**.

הטענות לעונש

הקדמה

112. מוסכם היה על כל הצדדים כי יוחל על הטיעונים לעונש ועל גזר הדין המתווה שקבע המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין, ובהתאם לכך גם ערכו ושטחו את טיעוניהם, כשהם מציעים לקבוע את מתחמי הענישה על פי הפרמטרים הקבועים בחוק, ביניהם, חומרת העבירות וחומרת נסיבות ביצוען; מידת ועומק פגיעתן של העבירות בערכים חברתיים מוגנים, ומדיניות הענישה הנהוגה בעבירות דומות. בנוסף, התייחסו הצדדים כולם לרכיב הזמן שחלף מעת ביצוע העבירות ועד היום כרכיב שיש להתחשב בו בקביעת העונש. נוכח כובד המשקל שייחסו

הסנגורים לנושא האחרון מצאתי לנכון לסקור, קודם לבחינת טענות הצדדים, את המועדים הכרוכים בניהול החקירה והמשפט בעניינם של הנאשמים (כפי שעלו מתוך חומר הראיות וטיעוני הצדדים).

13. חקירת הפרשה על שני היבטיה נפתחה ברשות נ"ע בחודש אוגוסט 2008. לחקירה הגלויה קדמה, כך נראה, חקירה סמויה בת מספר חודשים. כתב האישום הוגש לבית המשפט בחודש אפריל 2010, ובחודש מרס 2011 נפתח משפטם של הנאשמים בהמצאת תגובותיהם לכתב האישום. תחילת פרשת התביעה בחודש ינואר 2012, ובתאריך 31.1.13 נפתחה פרשת ההגנה. בחודש מאי 2013 הסתיימה שמיעת העדים. במהלך שנת 2013 הגישו הצדדים את סיכומיהם: סיכומי המאשימה הוגשו בחודש יולי 2013; סיכומי נאשם 1 הוגשו בחודש נובמבר 2013; סיכומי הנאשמת הוגשו בחודש דצמבר 2013; וסיכומי נאשם 3 הוגשו בחודש ינואר 2014. הכרעת הדין ניתנה, כאמור, ב-27.10.16, והטיעונים לעונש נשמעו ב-24.1.17.

כפועל יוצא: מאז נעברו העבירות מושא הפרשה הראשונה (יולי-אוגוסט 2005) - פרשת מניות הפיזור - חלפו 11 שנים; מאז נעברו העבירות מושא הפרשה השניה (29.5.2007) - מסירת מידע הפנים אודות הצעת הרכש - חלפו 9 שנים.

טעוני ב"כ המאשימה

14. בטיעוניו לעונש התווה ב"כ המאשימה את מתחמי הענישה הראויים, לגישתו, ביחס לכל אחד ואחד מהנאשמים בתיק, כשאלה מעוצבים על פי חומרת העבירות שבהן הורשעו הנאשמים, חומרת הנסיבות המיוחדות הכרוכות בביצוע העבירות, פגיעתם של המעשים העברייניים בערכים חברתיים מוגנים, עוצמת ועומק הפגיעה, וכן, מדיניות הענישה הנוהגת בגין העבירות הרלוונטיות. ב"כ המאשימה הטעים בטיעונו כי ביחס לנאשם 1 יתמקד בנפרד בכל אחד מהאישומים, באשר כל אישום מגלם מסכת עבריינית נפרדת ועבירות שעבר הנאשם 1 בתקופות שונות, בנסיבות שונות ועל פי תכלית ותכנית שונה.

15. **טיעונים ביחס לאישום הראשון:** העבירה שעניינה **קבלת דבר במרמה** לפי חוק העונשין **ועבירות הדיווח** לפי חוק נ"ע שבהן הורשעו נאשמים 1 ו-3, הן חמורות כשלעצמן, טען ב"כ המאשימה, וחמורות פי כמה בנסיבות המיוחדות שבהן נעברו במקרה זה, וזאת, ע"י שני הנאשמים. שכן, השניים, בעלי עניין (כדירקטורים) בדש איפקס, לא רק שרכשו באמצעות אחרים ובהסוואה מניות שהיו מיועדות לפיזור בציבור, ופגעו בכך באורח בוטה ברעיון השמירה על "הציבוריות", הוליכו שולל את החברה עצמה וגרמו לה לדווח לבורסה ולרשות נ"ע דיווחים מטעים; אלא שבהימנעותם מלדווח דיווחי אמת על החזקותיהם, בשתיקתם/מחדלם נוכח הדיווחים המטעים שיצאו מהחברה, מעשים ומחדלים המאופיינים בהסתרה, בהחרשה ובהעלמת עובדות, הם הביאו לכך שהדיווחים המטעים הוליכו שולל את הבורסה, וזו אישרה במרמה, בבלי דעת, את רישום מניות ההקצאה הפרטית למסחר. בכך, טען ב"כ המאשימה, מעלו הנאשמים בתפקידם כדירקטורים, וגרמו לפגיעה בשיקול הדעת ובחופש הבחירה של הבורסה.

16. עוד נטען, כי הנסיבות המיוחדות שבהן ביצעו הנאשמים את העבירות, ותוצאות המעשים, מעצימות את חומרתן:

הם החטיאו את דש איפקס, פגעו בתדמיתה הנקיה והעמידו אותה ואת הנהלתה בפני סיכון פלילי, סיכון שהתממש בפועל. החברה שילמה במסגרת עיצום כספי 500,000 ₪;

בהינתן המחיר האטרקטיבי של מניות הפיזור, ניצלו שני הנאשמים את מעמדם ותפקידם כדירקטורים כדי להרוויח רווח אישי, שהתבטא בכסף רב, וזאת, מתוך תאוות בצע גרידא;

ההטבה המשמעותית האמורה, ממנה נהנו נאשמים 1 ו-3 עלתה לחברה בכסף רב מאוד;

אגב כך, העמידו הנאשמים את מקורביהם, אנשי הקש, בסיכון משמעותי להעמדה לדין.

17. לטענת ב"כ המאשימה, מהאמור לעיל מסתברת הפגיעה שפגעו הנאשמים 1 ו-3 בערכים מוגנים, ובין היתר, הפגיעה בחופש הרצון של הבורסה, שהוא, במקרה זה, הגורם הרגולטורי; הפגיעה שפגעו בחובת האמון של דירקטורים בחברות ציבוריות; והפגיעה בערכי השקיפות, ההגנות והיעילות שאמורים לציין כערכי יסוד את המידע המוזרם לשוק ההון, ערכים שמושגים, בין השאר, באמצעות דיווחים מהימנים ואמינים. סוג המעשים, הסתרתם המתוחכמת, העובדה שמדובר במספר דיווחים מטעים ובהימנעות מדיווח חיוני וחשוב על שינוי בהחזקות בעלי ענין, וכן, הדיווח הכוזב בתשקיף שפורסם ב-2006, מעצימים, לדעת ב"כ המאשימה, את עוצמת חומרת הפגיעה בערכים המוגנים, ובמיוחד כך, נוכח העובדה שהעבריינים - הנאשמים 1 ו-3 - כיהנו כדירקטורים אשר חבו חובת אמון ונאמנות לחברה ולבורסה, והפרו את חובתם [בענין זה הוזכרו: ע"א 1928/93 **רשות ניירות ערך נ' גבור סברינה מפעלי טכסטיל בע"מ ואח'** (...); ע"פ 99/14; 1829/14; 1899/14 **מדינת ישראל, גולן מדר ואח' נ' מליסרון בע"מ** (28.7.2014); ע"א 218/96 **ישקר בע"מ ואח' נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ ואח'** (21.8.97); ת"פ (מחוזי ת"א) 62657-07-14 **מדינת ישראל נ' אורון** (15.3.2015) (להלן: **ענין אורון**)]. ובעיקר כן, הנזק הקונקרטי שנגרם בהיבט של אמון הציבור בשוק ההון הטומן בחובו סכנה להדרת רגליו מהשקעות בשוק ההון (כפי שעולה דווקא מאסופת הפרסומים התקשורתיים **במ/3** שהגישה ב"כ נאשם 1).

18. לצורך התוויית מתחם העונש ההולם את מעשי הנאשמים 1 ו-3 הסתמך ב"כ המאשימה על גזרי דין שניתנו בתיקים הבאים: ת"פ (מחוזי ת"א) 40136/05 **מדינת ישראל נ' בולוס ואח'** (14.1.2016); והערעור - ע"פ 1497/16 **בולוס ואח' נ' מדינת ישראל** (8.12.2016); ת"פ (מחוזי ת"א) 44959-08-14 **מדינת ישראל נ' רובינסון ואח'** (13.7.2013) (להלן: **ענין רובינסון**); ע"פ 7159/13 **ברזילי נ' מדינת ישראל** (4.2.2015), וכן, באחרים (שהוגשו לעיוני).

19. ב"כ המאשימה הבהיר, כי איננו מקל ראש בסבל שנגרם לנאשמים עקב הימשכות ההליכים המשפטיים. מוסכם

היה עמו כי מאז האירועים נשוא כתב האישום חלף עד היום זמן רב. עם זאת, סבר, כי רכיב זה מתגמד אל מול חומרת העבירות וצרכי ההרתעה, ועל כן, השפעתו על מתחם הענישה נמוך.

20. בשקללו את הרכיבים שמנה לענין העונש, ולאור המדיניות הנלמדת מהעונשים שגזרו בתי המשפט בעבירות דומות, טען ב"כ המאשימה, כי העונש ההולם את מעשי **הנאשמים 1 ו-3** (באישום הראשון) הוא מאסר בפועל במתחם שבין 18 חודשים ברף התחתון ו-36 חודשים ברף העליון, בצירוף רכיבים של מאסר על תנאי וקנס כספי בשיעור העולה על מיליון ₪.

21. ב"כ המאשימה הבהיר בטיעונו, כי אינו רואה הצדקה להקלה בקביעת הרף התחתון של המתחם אך ורק בשל השיהוי בהליכי המשפט, וזאת בעיקר על שום שהשיהוי לא נגרם בעטייה של התביעה. עם זאת, הסכים, כי הזמן הרב שחלף מאז בוצעו העבירות ועד היום, והשלכותיו על מצבם של הנאשמים בבחינת עינוי הדין, מצדיקים שייקבע העונש בחלקו התחתון של המתחם המוצע.

22. **בכל הנוגע לאישום השני**, הדגיש ב"כ המאשימה בטיעונו את החומרה היתרה שיש לייחס לעבירה של **שימוש במידע פנים** שעברו נאשם 1 והנאשמת, וכך גם לנסיבות בהן בוצעה העבירה, חומרה שבאה לידי ביטוי בכך שמוסר המידע אינו אחר אלא יו"ר הדירקטוריון; בכך שמדובר במידע פנים "קשה", מפורט ביותר ביחס להחלטת הדירקטוריון אודות הצעת הרכש למניות דש נ"ע, כשהסבירות להתממשות המידע היא וודאית; וכן, העובדה שהנאשמת עשתה שימוש מיידי במידע שקיבלה והפיקה רווח כספי תוך מספר ימים. עוד הצביע ב"כ המאשימה על העובדה שמידע הפנים נמסר על רקע מערכת יחסים שקיימו הנאשמים, מעשה בוטה בנסיבותיו, אשר מסלק כל אפשרות כי נולד כתוצאה מהיסחפות מצדו, או, בהחלטה של רגע. ב"כ המאשימה סבר, כי למעשה העבירה קדם תכנון, ובמהותו היווה מעילה קשה באמון שניתן בדירקטורים, וזאת, חרף העובדה (שהוכחה במשפט), לפיה, הוזהרו הדירקטורים ע"י מנכ"ל החברה לבל ידליפו מידע פנים. גם באירוע זה, טען ב"כ המאשימה, פגעו מעשי הנאשמים בערכים הבסיסיים ביותר עליהם מושתת המסחר בשוק ההון, ופגעו בפוטנציאל תרומתו לכלכלת המדינה.

23. בהסתמך על נורמת הענישה הנשקפת ממקרים דומים בעניין הרשעה בעבירה לפי סעיף 52ג' לחוק נ"ע, ונוכח ההחמרה שחלה ברמת הענישה בשנים האחרונות [כגון: ת"פ (מחוזי ת"א) 8256-05-11 **מדינת ישראל נ' קדץ ואח'** (6.9.2012) (להלן: **ענין קדץ**); ת"פ (מחוזי ת"א) 62657-07-14 **בענין אורון הנ"ל** (15.3.2015); ת"פ (מחוזי ת"א) 1074-10-13 **מדינת ישראל נ' בזיז** (6.3.2014) (להלן: **ענין בזיז**); ת"פ (מחוזי ת"א) 37235-12-11 **מדינת ישראל נ' צבי רבין וגיא פן** (1.4.2014) (להלן: **ענין רבין**); וכן, עפ"ג (מחוזי ת"א) **מדינת ישראל נ' פינקלשטיין** (20.2.2013) (להלן: **ענין פינקלשטיין**)] טען ב"כ המאשימה, כי העונש ההולם את מעשה השימוש במידע פנים שבו הורשע **נאשם 1** (במסגרת האישום השני) הוא מאסר בפועל במתחם שבין 18 חודשים ברף התחתון ו-42 חודשים ברף העליון, בצירוף רכיבים נלווים של מאסר על תנאי וקנס כספי, ששיעורו, כמפורט במתחם הראשון.

לאור הזמן הרב שחלף מאז ביצוע העבירות בידי נאשם 1 ועד היום, הביע ב"כ המאשימה עמדתו, כי יהא זה ראוי לחפוף את העונשים בגין העבירות שעבר בשני האישומים.

24. ב"כ המאשימה עתר להטיל על הנאשמת עונשמאסר בפועל במתחם שבין 8 חודשים ברף התחתון ו-12 חודשים ברף העליון, בצירוף רכיבים נלווים, לרבות, קנס כספי בשיעור שבין 300,000 ו-400,000 ש"ח.

הנאשם 1

טענות וראיות לעונש

25. עמדת ב"כ נאשם 1 שונה תכלית שינוי מזו של ב"כ המאשימה. להשקפתה, המתחמים שהוצעו הם חסרי בסיס, שכן, העבירות בהן הורשע הנאשם 1 ונסיבות ביצוען (בשני האישומים גם יחד) אינן קיצוניות לחומרה, וחשוב לא פחות - מאז ביצוע העבירות ועד היום חלף זמן ניכר, נושא שהוא משמעותי ביותר בבוא בית המשפט לקבוע את עונשו של נאשם.

26. לטענת הסנגורית, משחלף זמן ניכר ממועד ביצועה של עבירה ועד להגשת כתב האישום, ועד מועד שימוע הכרעת הדין, קיימת הצדקה לא רק להקלה בעונש ביחס למתחם שנקבע; עובדה זו מצדיקה שיובא חלוף הזמן בחשבון כרכיב בקביעת המתחם עצמו (אוזכר בהקשר זה ת"פ 44959-08-14 בענין רובינסון). על אחת כמה וכמה במקרה כגון זה שלפנינו, שבו הודה הנאשם 1 כבר במועד החקירה בעובדות האישום השני ובאשמה שיוחסה לו (שימוש במידע פנים), ומיקד את הגנתו במשפט בטענות משפטיות הנוגעות לאישום הראשון בלבד. הסנגורית סמכה טיעוניה על פסיקת בתי המשפט הדיוניים בכגון דא [כגון: ת"פ (שלום ת"א) 5966/08 מדינת ישראל נ' רועי מאיר ואח' (29.5.2016); ת"פ (שלום ת"א) 33927-11-09 מדינת ישראל נ' פינקלשטיין (15.7.2012)], ולאורם ביקשה לראות במתחמים שהציעה המאשימה מתחמים בלתי סבירים.

27. בהתייחסה באורח קונקרטי לעבירות שבהן הורשע נאשם 1 טענה הסנגורית, כי מעשי העבירה בשני האישומים, והנסיבות הכרוכות בהן, כפי שעולה מקביעות הכרעת הדין, אינן מאופיינות בחומרה יתרה. לגבי האישום הראשון, מדובר, בראש וראשונה, ובניגוד לפסקי הדין שאוזכרו ע"י המאשימה, באירוע יחיד; שנית, היקף מניות הפיזור שהחזיק נאשם 1 בצוותא עם הנאשמת איננו גדול; 75,000 מניות שהיוו אחוז זעום מכלל מניות הפיזור. מה גם, שמימון הרכישה בוצע בידי הנאשמת, וכפי שנקבע בהכרעת הדין, מדובר ביחסי גומלין ובשיתוף פעולה בין השנים, והרווח שהפיק נאשם 1 ממכירת מניות הפיזור - ₪ 172,000 - לא הסב נזק לחברה. ושלישית, במרוצת הזמן חל שינוי במצב המשפטי ביחס לדרישות הבורסה ביחס להחזקות הציבור, והשינוי אמור לפעול לזכות הנאשמים.

28. נסיבות נוספות אשר מטות, לדעת ב"כ נאשם 1, את הכף לקולא, נעוצות בעובדה שעבירות הדיווח המיוחסות לנאשם 1 ביחס לדו"חות המיידים נעברו על דרך של מחדל, מה גם, שהנאשם לא היה שותף להכנת הדו"חות וגם לא להכנתו של התשקיף הכולל סעיף מטעה; וכן, בעובדה שעבירת המרמה, שהיא, לכאורה, העבירה

החמורה יותר, נגזרת מעבירות הדיווח. אין לה תחולה עצמאית, היא אינה עומדת בפני עצמה ועל כן, עוצמתה גבולית.

29. ביחס לאישום השני, בגינו הורשע נאשם 1 בשימוש במידע פנים, טענה הסנגורית, כי איננה מקלה ראש בחומרת העבירה כשהיא לעצמה, ואולם, נסיבותיו של האירוע הקונקרטי, בהתאם לקריטריונים המוכרים מן הפסיקה, אינן קיצוניות לחומרה. שכן, המעשה העברייני הסתכם במסירת המידע לנאשמת, מסירה יחידה, וגם זאת, אך ורק בשל יחסי הקרבה הממושכים, והחמלה שחש נאשם 1 כלפיה. הנאשם עצמו לא פעל להפקת רווח אישי ולא חלק עם הנאשמת את רווחיה. בסופו של יום, הנזק שגרם נאשם 1 הוא נזק עקיף בלבד. לכל אלה, נטען, נוסף משקלה של ההודיה, שכן, נאשם 1 הודה מיד בחקירה במסירת המידע לנאשמת, וכך גם בתגובה לכתב האישום. משקלה המקל של ההודיה כפול ומכופל, טענה הסנגורית, דווקא בשל הזמן הרב שחלף מאז ההודיה ועד היום [עניינו של הנאשם 2, אייל עדן, בת"פ 8256-05-11 (ענין קדץ)].

30. בהסתמכה על פסיקת בתי המשפט בעבירות דומות (שגובשה והוגשה לעיון בית המשפט בשלוש טבלאות), טענה הסנגורית, כי העונשים שנגזרו בתקופות שונות בגין העבירות המיוחסות לנאשם 1 היו עונשים מתונים ביותר. כך, ביחס לעבירות הדיווח, שבגין נגזרו לא אחת עונשי מאסר על תנאי [כגון: עת"מ (כלכלית) 9141-09-15 ברק רוזן נ' רשות ניירות ערך (23.5.2016); עת"מ (כלכלית) אפריקה ישראל בע"מ נ' רשות ניירות ערך (28.1.2015); ת"פ (שלום ת"א) 8226/00 מדינת ישראל נ' טריידקל (14.11.2004); ע"פ 1522/12 ולד נ' מדינת ישראל (27.1.2014); וע"פ 29/13 בירנבאום נ' מדינת ישראל (נאשם מס' 6 בפרשת "פסיפיקה") שנדון ל-12 חודשי מאסר על תנאי]; כך ביחס לעבירת המרמה, גם מקום שנלוו אליה עבירות נוספות, וכך ביחס לעבירת השימוש במידע פנים [כגון: ת"פ (ת"א) 21503-06-10 מדינת ישראל נ' גרינשפון (15.7.2010), שבו נגזר דינו של הנאשם לעונש של"צ ללא הרשעה; ת"פ (שלום ת"א) 3792/04 מדינת ישראל נ' ידפו (14.7.2004); ע"פ (מחוזי ת"א) 38062-02-16 וגנר נ' מדינת ישראל (5.12.2016), בו נגזרו על המערער 6 חודשי מאסר לריצוי על דרך עבודות שרות; וכן, ענין ביזי; וענין פינקלשטיין הנ"ל].

31. בכל הנוגע לאישום הראשון, טענה, כי אילו עמד האישום בפני עצמו, לא היתה מניעה לדון בו במסגרת אכיפה מינהלית. ב"כ נאשם 1 הסתייגה מהאנלוגיה שעשתה המאשימה מפסקי הדין בענין בולוס, רובינסון ואורון לעניינו של הנאשם 1, כשלטענתה, הורשעו אותם הנאשמים בעבירות ובנסיבות חמורות פי כמה, כך שכלל אינם ברי השוואה לתיק שלפנינו. הוסיפה וטענה הסנגורית, כי לא מצאה ולו גזר דין אחד שהטיל עונש מאסר בפועל בגין שימוש במידע פנים כאשר הנסיבות היו כה מקלות כבעניינו של הנאשם 1. תשומת לב מיוחדת הוקדשה בטיעונים לת"פ (מחוזי ת"א) 5172-01-15 מדינת ישראל נ' שני ובר תקוה (26.6.2016), נאשמים שהורשעו, במסגרת הסדר טיעון, בשימוש במידע פנים, בקבלת דבר במרמה וכן, בהפרת אמונים בתאגיד. בית המשפט המחוזי הסתפק ביחס לבר תקוה, מי שמסר את מידע הפנים לשני, בעונש שעיקרו 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שרות.

32. מאחר שהעבירות, לפחות בחלקן, אינן חמורות; מאחר שהנסיבות הקשורות בביצוע העבירות הן נסיבות

מתונות, טענה הסנגורית, ובהצטרף לכך רכיב משמעותי של מעבר זמן ניכר, לא ניתן למדוד את העבירות באמות מידה כה מחמירות כפי שעשה התובע, וראוי לנקוט במתחמי ענישה מתונים בהרבה. הצעתה היא לתחום את עונשו של נאשם 1 בגין האישום הראשון במתחם שבין מאסר על תנאי ברף התחתון, לבין מאסר שירוצה בעבודות שרות ברף העליון. כך גם ביחס לאישום השני. בסופו של יום, עתרה להשית על נאשם 1 עונש שלא יעלה על מאסר בפועל אותו יוכל לשאת בעבודות שרות כשבצדו קנס כספי מתון.

33. הצעה כוללת זו מסתייעת, לגישת ב"כ נאשם 1, בנסיבות האישיות של הנאשם, שהוא כבן 68, נשוי וסב לנכדים, בעל משפחה למופת, איש מקצוע שעשה קריירה נכבדה בתחום הכספים והחשבונות, וכל חייו התנהל באורח נורמטיבי לחלוטין. בשיא הקריירה כיהן במספר דירקטוריונים וזכה בכל מקום להערכה רבה. אין לו הרשעות קודמות מכל סוג. הנאשם הוצג כאדם חיובי אשר נוהג לסייע לזולת, תורם לנזקקים מכספו ומזמנו, ומוערך מאוד על-ידי חבריו. בעקבות החקירה שנפתחה נגדו ברשות נ"ע והחשיפה הקשה לה זכה בתקשורת (אסופת פרסומי תקשורת **במ/3**), התפטר נאשם 1 מכל תפקידיו הציבוריים, והוא איננו עובד מזה שמונה שנים. ב"כ נאשם 1 סברה, כי ראוי לתת משקל רב לקולא לנזק הרב שנגרם למוניטין של הנאשם, לעובדה שהוא מטפל באורח סדיר ותכוף באמו הקשישה והחולה.

34. לתמיכת טענותיה הגישה ההגנה אסופת תעודות רפואיות (**במ/1**) המלמדות על בעיות רפואיות מהן סובל מספר שנים, שעיקרן, דלקות בסינוסים והתקפי שיעול; אסופת מסמכים ביחס לתשלומי מס בגין רווחים שהופקו מההשקעה בחברת אמפייר אונליין (**במ/2**; **במ/6**); וכאמור, אסופת פרסומים עיתונאיים (**במ/3**) המלמדים על החשיפה השלילית והמטרידה שזכה לה נאשם 1 בתקשורת עם פתיחת החקירה. כמו-כן, הוגשו לעיוני טבלאות ריכוז הפסיקה הרלוונטית לטענות ההגנה לעונש.

35. בנוסף, העידו לפניי שלושה ממכריו וחבריו הקרובים של נאשם 1: **עו"ד שלמה טיסונה, רו"ח מוטי פרידמן, ופרופ' זהבה סולומון**. שלושת העדים דיברו בשבחו של נאשם 1, בכלל זה, הדגישו את אישיותו החיובית, תכונותיו הטובות, יושרו, נדיבותו, ומסירותו לבני משפחתו ולכל מי שנזקק לסיוע.

עו"ד טיסונה מכיר את נאשם 1 מזה 20 שנים. בעדותו הדגיש את טוב ליבו ונדיבותו של נאשם 1, כשלמיטב ידיעתו סייע כספית לא אחת לאנשים במצוקה, הגם שאיננו אדם אמיד במיוחד. בהמשך לכך, סיפר העד, כי הרווחים שהפיק נאשם 1 מהנפקת חברת אמפייר און-ליין, הסתכמו בסופו של דבר בסכום נמוך בהרבה ממה שהצטייר בתחילה (הוא עצמו מעורב היה בהשקעה זו), מה גם שנאלץ להפריש מרווחיו סכום נכבד לרשות המסים. חלק ניכר מעדותו הקדיש העד לתיאור קריסתו האישית והנפשית של הנאשם כתוצאה מההליך הפלילי והפסקת עיסוקיו כולם עקב כך, לתיאור הסתגרותו העמוקה והמעיקה, ולתיאור החרטה העמוקה שהוא חש עקב הטעות שעשה. "אין לו יום ואין לו לילה, הוא בכלא אחד גדול ועמוק כל השנים האחרונות". לדעתו, כבר שילם הנאשם מחיר יקר בגין טעותו.

רוה"ח פרידמן מכיר את הנאשם על רקע מקצועי וחברתי, והגדיר עצמו כחבר קרוב. העד תאר את הנאשם

כאדם אמין וישר, בעל רמה מקצועית גבוהה ביותר, ובעל ידע עמוק בנושאים שונים. אדם שמח ומאושר, חיוני ויצירתי, עד להסתבכותו הנוכחית. בעקבות החקירה והמשפט, אמר העד, הפך הנאשם לאדם מדוכא, בוש ונכלם, החי בתוך בועה של יגון.

פרופ' סולומון היא חוקרת רבת זכויות ופרסים בתחום חקר ההפרעות הפוסט טראומטיות, ונמנית עם חברי הקרובים של הנאשם 1 ומשפחתו מזה עשרות שנים. העדה הגדירה את הנאשם כחבר טוב, איש משפחה למופת, בן מסור לאמו הקשישה ותומך בה, וגם מסייע לאחרים בעת צרה. בעדותה עמדה על הכאב העצום שעוררה המעידה בנאשם ובבני משפחתו. לדברי העדה, הביע הנאשם בפניה צער גדול על מעשיו, וברור לה שצערו עמוק, ומתבטא בדיכאון נוראי ובמחיר רגשי אדיר שמשלם הנאשם על מעשיו. "**חוויה מזעזעת עבור כולנו**", אמרה לסיכום.

36. **דברי נאשם 1:** לקראת סיום הדיון נשא נאשם 1 דברים נרגשים, שכללו תיאור קצר אודות התפתחותו המקצועית, המשרות הרמות שבהן נשא במרוצת עשרות שנות קריירה, כולן משרות אמון שסומנו ביושרה ובערכים חיוביים. בין היתר, סיפר, כי כיהן כחשב בחברות עסקיות חשובות וכדירקטור במספר דירקטוריונים, ותמיד זכה לאמון ולהערכה. המעידה שבגינה הוא עומד לדיון, אמר הנאשם, היא חריגה בחייו, והיא ממלאת אותו צער וחרטה, שאותה הביע בדרך של התפטרות מיידית מכל תפקידיו. היום איננו עובד וחדל מכל פעילות באשר היא. נאשם 1 הדגיש כי החרטה והצער מלווים אותו מאז החקירה והגשת כתב האישום ועד היום, והוא חש אבל ומוכה בשל הנזקים הבלתי הפיכים שגרם לעצמו ולסביבתו, ובעיקר, לבני משפחתו - אשתו וילדיו, אשר מזהים עמו כמי שהורשע בפלילים. הנאשם 1 ביקש מבית המשפט כי בקביעת העונש יתחשב בחרטתו ובכל שעבר עליו במרוצת השנים, ויחוס בעיקר על אמו בת ה-96, ניצולת שואה, שראייתה נפגעה, והוא זה שמלווה אותה לכל מקום.

הנאשמת 2

טענות וראיות לעונש

37. בטעוניה המושכלים לעונש, הסכימה ב"כ הנאשמת, עו"ד יפעת מנור-נהרי, כי השימוש המידי שעשתה הנאשמת במידע הפנים שמסר לה נאשם 1 בצהרי יום, כשרכשה בתכוף לקבלת המידע את מניות דש איפקס ודש נ"ע, הסב לה רווח נכבד, לפחות ביחס למניות דש נ"ע. מוסכם היה עם הסנגורית גם, כי מידע הפנים הקנה לנאשמת יתרון משמעותי על פני משקיעים אחרים, וכי המעשה פגע ערכית במסחר בשוק ההון. יחד עם זאת, טענה בנחרצות, כי במובחן ממקרים אחרים שעלו בפסיקה, הנסיבות הכרוכות בביצוע העבירה (לפי סעיף 52ד' לחוק נ"ע) מאופיינות בקווים מקלים. בין יתר הנסיבות מנתה את העובדה שהאישום התייחס לאירוע אחד, יחיד ונקודתי, אירוע שלא קדם לו תכנון, ונוצר ביוזמת נאשם 1, והוא שהיה היוזם והמניע של המהלך. נסיבה נוספת לקולא, טענה הסנגורית, היא העובדה שהנאשמת איננה נמנית עם בעלי מקצוע בתחום שוק ההון, כך שלא ניתן לומר לגביה כי הייתה בקיאה במהלכו. ועוד נטען, כי העובדה שמעשה העבירה לא נשא עמו פגיעה קונקרטית באדם ספציפי ולא גרם חסרון כיס, אמורה לפעול גם היא לקולא.

38. בהתחשב בנסיבות המתוארות, ביקשה ב"כ הנאשמת שאדחה את עמדת ב"כ המאשימה ביחס לנאשמת, ואת מתחם העונש שהציג לגביה, באשר הם נעדרי צידוק ומחוסרי אחיזה במציאות ובמדיניות הענישה הנוהגת; מה גם, נטען, שהעונש המירבי הקבוע בחוק לעבירה זו (במועד ביצועה) היה שנת מאסר אחת. לטענת הסנגורית, עיון מדוקדק בפסקי הדין רלוונטיים (מאלה שצורפו) מעלה, כי המדיניות העונשית בגין עבירה לפי סעיף 52ד', בנסיבות חמורות פי כמה מאלה שלפנינו, היא מתונה ביותר, וברבים מהם הסתכמה בעונשי מאסר על תנאי ובקנס כספי מתון. לדוגמה מנתה את ע"פ 2576/93 **מדינת ישראל נ' רוזנבלום** (2.6.1997); וכן, פסק הדין שניתן בבית המשפט המחוזי בת"א - ע"פ 489/92 **רוזנבלום נ' מדינת ישראל** (31.1.1993); ת"פ (שלום ת"א) 13181/97 **מדינת ישראל נ' לוריה ורשף** (11.2.1999), שגם נסיבותיו חמורות פי כמה מנסיבות העבירה שנאשמת; ע"פ (מחוזי ת"א) **גולדברג נ' מדינת ישראל** (14.1.1996); ומהעת האחרונה - ת"פ (שלום ת"א) 10985-01-11 **מדינת ישראל נ' בן ישראל ווינרב** (23.5.2012; 16.10.2012); ת"פ (שלום ת"א) 27036-12-10 **מדינת ישראל נ' דבש** (23.5.2012), ואחרים.

39. בהתחשב בכל האמור, כשהדגש על הנסיבות בהן בוצעה העבירה, נסיבות שאינן חמורות, ובהתחשב במדיניות הענישה שהודגמה בפסקי הדין, טענה הסנגורית, כי המתחם העונשי ההולם את העבירה שבה הורשעה הנאשמת מצוי בין עבודות של"ץ ללא הרשעה, ברף התחתון, לבין מאסר קצר מועד ברף העליון, אותו ניתן לשאת בעבודות שרות. אשר למיקומו של העונש בתוך המתחם טענה הסנגורית, כי ראוי לתת משקל רב לקולא לאישיותה הנורמטיבית של הנאשמת, לתכונותיה החיוביות, לגילה המתקדם ולבדידותה, לעובדה שהסתבכותה זו היא ראשונה, אחת ויחידה בחייה, וכן, לסבל שחוותה עקב טרגדיות אחדות במשפחתה. רקע זה, הסבירה הסנגורית, וכן, החדירה לפרטיותה ולאינטימיות יחסיה עם נאשם 1, וחשיפתה לתקשורת, גרמו לנאשמת לנהוג כלפי חוקריה באורח בוטה בימי החקירה הראשונים, התנהגות עליה ניחמה, כך שאין זה ראוי למדוד היום את התנהגותה בחומרה יתרה. הובהר, בכתב ובעדות, כי הנאשמת תורמת לחברה בדרכים שונות, ומוצאת סיפוק רב בעבודת התנדבות שממלאה אותה בתחושה חיובית. בהקשר זה אוזכרה התרשמותי מאישיותה החיובית של הנאשמת, כפי שהובעה בהכרעת הדין.

40. את טיעוניה חתמה ב"כ הנאשמת בנושא **חלופי הזמן**, כשהיא מכוונת לתקופה הממושכת שחלפה מאז ביצוע העבירה ועד למועד שימוע הכרעת הדין. זכותו הבסיסית של נאשם, טענה הסנגורית, שעניינו יתברר בזמן סביר ויסיים במהרה. השיהוי הרב שם ללעג ולקלס את השפיטה ואת הענישה, וגורם לאיבוד כוחו של אפקט ההרתעה. לגישה, אילו התברר משפטה של הנאשמת בנפרד ממשפטם של הנאשמים האחרים - היה הוא מסתיים זה מכבר. מכל מקום, טענה, חלופי זמן ניכר, שלא נגרם בעטיה של הנאשמת, מצדיק הקלה בעונש, ואפילו הימנעות מהטלת מאסר בפועל. אוזכרו בנושא זה ת"פ (מחוזי ירושלים) 1872/99 **מדינת ישראל נ' דרעי** (20.11.2003); רע"פ 8645/09 **עו"ד שלמה ערד נ' מדינת ישראל**; ע"פ 4434/10 **יחזקאל נ' מדינת ישראל** (8.3.2011); וכן, פסק הדין הנ"ל בענין **רועי מאיר**.

41. קווים לאופיה החיובי והנדיב של הנאשמת מסרה בעדותה גב' **ברכה הר זהב**, עובדת סוציאלית במקצועה, שהכירה את הנאשמת במסגרת התנדבותה של הנאשמת לסייע בטיפול בנזקקים נתמכי הביטוח הלאומי; במסגרת זו, סיפרה, היא עמדה על אישיותה החמה, סבלנותה וסובלנותה והיותה קשובה לזולת וצרכיו.

42. ראיות הגנה נוספות הוגשו לעיוני - אסופת מסמכים (במ/4) הכוללת, בצד פסיקה ענפה לענין מדיניות הענישה הרווחת וחלוקה הזמן כגורם מקל בעונש, גם מכתבי הוקרה והערכה מאת אחיה, מכריה וידידה, ביניהם, **שלומית שיבולת ועידית שחל הלפרין**, שכולם צרפו דברי שבח והגדירו אותה כ"**אדם טוב, חיובי וערכי...** **תמיד מוכנה להושיט עזרה**", והדגישו את ההשפעה הקשה שהייתה להליכים המשפטיים על מצבה הנפשי. בנוסף, כוללת האסופה מסמכים המצביעים על מצבה הכלכלי של הנאשמת.

43. **דברי הנאשמת:** בקשתה של הנאשמת הייתה שיתן בית המשפט משקל מכריע למצבה הרגשי המורכב בתקופת החקירה, מצב שנבע מחולי בני משפחתה, וכן, ובעיקר, לצער ולחרטה שהיא חשה בכל יום בגין הסתבכותה. לדברי הנאשמת, היא חיה בצניעות ובבדידות, כל חייה שאפה רק להיטיב עם זולתה, ועם תלאות המשפט נאלצה להתמודד לבדה. ועתה רצונה לחזור ולחיות את חייה השקטים, ולהמשיך ולסייע לאוכלוסיה חלשה. בהקשר זה ביקשה שוב שאכיר בכנות החרטה שהביעה.

בסיום ולסיכום טענותיה, וכאשר הראיות כולן בפני בית המשפט, עתרה הסנגורית להסתפק לגבי הנאשמת בעונש שעיקרו מאסר על תנאי וקנס כספי מתון, אם בכלל.

הנאשם 3

טענות וראיות לעונש

44. הסנגור הנכבד, עו"ד ישראל, המייצג את נאשם 3, עמד אף הוא בטיעוניו לעונש על עוצמתן המוחלטת של הנסיבות שבהן עבר מרשו את העבירות בהן הורשע, ובעיקר כן - העובדה שמדובר באירוע יחיד שלפניו ואחריו אין דבר. עבירות הדיווח שבהן הורשע נאשם 3, טען סנגורו, הן מינימאליות ועקיפות, ואילו העבירה שעניינה קבלת דבר במרמה איננה עומדת בפני עצמה: היא לא תוכננה ע"י נאשם 3 ככזו, היא לא נועדה להעשיר אותו, ואינה אלא תוצאה נגזרת ועקיפה מעבירות הדיווח. לפיכך, טען ב"כ נאשם 3, הנסיבות קיצוניות לקולא, ומידת הפגיעה באינטרס הציבורי היא שולית. בפועל לא הוטעו משקיעים והבורסה לא ניזוקה. מה גם, וזה העיקר, שכעבור זמן קצר ביטלה הבורסה את הדרישה לפיזור מניות התאגיד לציבור בשיעור 15%, ללמדנו: כי מלכתחילה לא התייחסה הבורסה לדרישה לאחוז מסוים של פיזור שלא לבעלי ענין כדי לאשר הקצאה פרטית כ"תורה מסיני".

45. בנושא חלוקה הזמן ביקש ב"כ נאשם 3 לצרף טיעוניו לטיעוניהן של עורכות הדין ניב-סבג ומנור-נהרי, והוסיף וציין, כי חלוקה הזמן במקרה זה כמוהו כעיוני ועיוות דין אמיתי לנאשמים, אשר ראוי כי יקבלו ביטוי בקביעת העונש גם כרכיב המצדיק חריגה לקולא ממתחם הענישה. לא רק זאת, טען הסנגור, אלא שראוי לשקול ולבחון את הענישה הראויה על פי המדיניות הרווחת והנהגת בתקופת ביצוע העבירות ולא על פי המדיניות המחמירה שהונהגה בשנים האחרונות.

46. נוכח מכלול הנסיבות והשיקולים שמנה, הביע ב"כ נאשם 3 תרעומת קשה על טיעוניו לעונש של ב"כ

המאשימה, ועל מתחם הענישה החמור שהציג לגבי מרשו, קרי: מאסר ממושך בפועל וקנס בשיעור 1 מיליון ₪, בצינו, כי הינו מופרז לחומרה, ואינו הולם אלא מקרים קיצוניים ביותר, שבהם נאשמים הורשעו בביצוע עבירות חמורות לפי חוק ני"ע באמצעותן גרפו רווחים בהיקפים אדירים.

47. הנאשם 3 מסר עדותו במסגרת הטיעונים לעונש: הוא פתח בתיאור פרטים טראומטיים מחייו ומחיי משפחתו, בכלל זה, היותם של הוריו ניצולי שואה, פציעתו הקשה של אביו במלחמת קדש, ונפילת אחיו, ז"ל, בגיל 24, בערב ראש השנה 1970. טראומות מזעזעות אלה, אמר הנאשם בעדותו, שטלטלו את המשפחה, ליוו ומלוות אותם עד היום. על רקע זה, הסביר הנאשם, גרמו לו פתיחת החקירה והחיפוש בביתו בשעת בוקר טלטלה קשה ואיזכרו לו את טראומת המוות של אחיו, מה שגרם לו להיות מאובן ומחוסר יכולת לזוז. לדברי הנאשם, היו החקירה והמשפט שבא לאחריה אירועים קשים ביותר בחייו ובחייו בני משפחתו, וגרמו להם סיוט וזעזוע. מה גם, שבעובדות כתב האישום המקורי שנמסר לו (במ/7) נאמר בעובדות (בשגה) כי הוא קיים מערכת יחסים רומנטית עם נאשמת 2^[1].

48. נאשם 3 הדגיש בעדותו לפניי כי הוא מקבל את הכרעת הדין בהכנעה ומרכין ראש בפניה; כי הוא מבין שעשה טעויות ושראוי היה לנגדך זהירה יותר, ועל כך הוא מצר צער רב. בקשתו היא שאתן משקל רב לקולא ולזכות למשך התקופה שבה התנהל המשפט ועד שניתנה הכרעת הדין, תקופה שהייתה לו ולמשפחתו כנצח, תקופה קשה וממושכת של חוסר וודאות, שלא להזכיר את הנטל הכלכלי שבצדה. לדעתו, ראוי לשקול לזכותו את העובדה שבמשך שלושים השנים שבמהלכן כיהן כדירקטור בחברות שונות, הן מטעם הציבור והן מטעם הבעלים, הוא עשה עבודתו ביושר, בהגינות ובמסירות, תוך שמירה על אינטרס הציבור ואינטרס החברות עצמן. על כן, ראוי שיזקוף בית המשפט לזכותו שלושים שנות עשייה ופעילות חיובית שמשקלן ניכר אל מול מעידה יחידה שלא נעשתה בשל בצע כסף. מה גם, שכמחצית ממניות הפיזור מוחזקות על ידו עד היום. "אני בטוח", אמר נאשם 3, "שלא אמצא שוב בסיטואציה כזו לעולם", וביקש שלא אחמיר בדינו, ואאפשר לו בגיל 65 שנים לשוב לחיות את חייו הרגילים, חיים של תרומה ופעילות חיובית למען הזולת.

49. לזכות נאשם 3 העידו שניים מחבריו הקרובים ביותר - **שאל קוברינסקי**, מנהלה של חברת תרופות, ורוה"ח **איתן מונד**, שהוא גם משפטן בהשכלתו. לעדים קשרי חברות ממושכים עם הנאשם.

העד קוברינסקי הדגיש בעדותו את אופיו האנושי, הטוב והנוח של נאשם 3, ואת נדיבותו הרבה, וסיפר, כי זכה לתמיכתו בעת שלמדו יחדו, גילה כלפיו וכלפי חברים נוספים יחס חם וחברי בזמנים קשים שעברו עליהם, תרם כספית ומורלית לחברים שקרסו, שלא על מנת לקבל פרס, ועד היום הוא תורם מכספו וממרצו לארגונים שונים. "אדם חם, אוהב ואמפאטי", אמר עליו קוברינסקי.

גם רוה"ח מונד דיבר בשבחו של נאשם 3, כינה אותו "איש הגון וישר", והדגיש את אופיו הנדיב והרחום, נכונותו לסייע לחברים ולמשפחות השרויות במצוקה, הן מוראלית והן בתמיכה כספית, גם כשברור לו שהכסף לא יוחזר.

50. **חזרה לטיעוני הסגור, לסיכום ולסיים:** מאחר שמדובר באירוע עברייני יחיד ונקודתי; מאחר שהפגיעה בערכים חברתיים מוגנים הייתה מינימאלית, כמסבר, ואיש מהמשקיעים לא הוטעה בפועל כתוצאה מהדיווחים והתשקיף; מאחר שהנאשם הפנים את חומרת המעשה ומקבל בהכנעה את קביעות בית המשפט, ואין סיכוי שישב על מעשיו; וכן, בהתחשב באישיותו החיובית, כפי שניתן להתרשם מדבריו הוא ומדברי עדי האופי, ראוי, לדעת הסגור, לקבוע את עונשו של נאשם 3 במתחם עונשי שגבולותיו - התחתון והעליון - חודשים אחדים של מאסר על תנאי בצירוף קנס סמלי בן אלפי שקלים, ולכל היותר עשרות אלפי שקלים.

דין והכרעה

51. גזירת דינם של הנאשמים כרוכה בקביעת מתחמים עונשיים אשר הולמים את העבירות בהן הורשעו, על פי עקרון ההלימה הקבוע בסעיף 40ב' לחוק העונשין; קרי: הלימה בין חומרת המעשים בנסיבותיהם ומידת האשם המיוחס לנאשמים, לבין סוג ומידת העונש שייגזר. במסגרת זו אמור בית המשפט להתייחס לאירועים מושא כתב האישום ולעבירות הספציפיות שעברו הנאשמים, נסיבות ביצוען ותוצאותיהן; וכן, הנזק שהסבו ועומק ומידת הפגיעה שפגעו המעשים (והמחדלים) בערכים חברתיים מוגנים. עליו להביא בחשבון את שיקולי ומטרות הענישה, את מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות הספציפיות, וכן, שיקולים שיש בהם להשפיע על המתחם העונשי ביחס לכל נאשם.

52. כעולה מהכרעת הדין - שתי פרשות עברייניות לפנינו, עבירות שעברו שלושה נאשמים, בהרכב זה ואחר, במסגרת פעילותו של תאגיד ציבורי בשוק ההון. כל אחד מהאישומים והעבירות שעברו שלושת הנאשמים מתייחס לפרשה נפרדת אשר התרחשה בתקופה אחרת ובנסיבות שונות.

ביחס לאישום הראשון הורשעו נאשמים 1 ו-3 בעבירות דיווח כדלקמן:

הכללת פרטים כוזבים ומטעים בדו"חות המידיים שהגישה דש איפקס לרשות ניירות ערך ולבורסה, לפי סעיף 53(א)(4) לחוק ני"ע;

הכללת פרט מטעה בתשקיף שפרסמה דש איפקס ב-30.5.06, לפי סעיף 53(א)(2) לחוק ני"ע; **לא קיים חובת דיווח על שינוי בהחזקותיו כבעל ענין**, לפי סעיף 53(א)(4) לחוק ני"ע, בקשר לסעיף 37 לאותו חוק;

קבלת דבר במרמה, לפי סעיף 415 לחוק העונשין;

נאשם 3 הורשע, בנוסף, בעבירה שעניינה דיווח מטעה על שינוי בהחזקותיו, לפי סעיף 53(א)(4) לחוק ני"ע.

ביחס לאישום השני הורשע נאשם 1 בעבירה של שימוש במידע פנים, לפי סעיף 52ג' לחוק ני"ע, ונאשמת 2 הורשעה בשימוש במידע פנים, לפי סעיף 52ד' לחוק ני"ע.

53. עולה מכאן, והדברים מסתברים מטיעוני הצדדים לעונש, כי אין אחידות במעמדם העברייני של שלושת הנאשמים. בשל כך סברתי, כי התייחסות משותפת לנאשמים במסגרת הדיון בעונשם, משל היו בני חבורה אחת, עלולה לגרום לעיוות מסוים בקביעת המתחם העונשי ההולם כל אחד ואחד מהם; היא עלולה להביא לידי סרבול יתר בבחינת הרכיבים המשמשים לקביעת המתחמים. כדי להימנע מחשש לעיוות וסרבול, מצאתי לנכון לבחון את מידת העונש ההולם כל אחד מהנאשמים בנפרד זה מזה, משל נערכו משפטיהם בנפרד.

נאשם 1

דיון בעונש ההולם

54. שתי הפרשיות שבהן מעורב היה נאשם 1 הניבו הרשעה בסדרה של עבירות: עבירות דיווח וקבלת דבר במרמה בגין החזקת מניות הפיזור במשותף עם הנאשמת (באישום הראשון), ומסירת מידע פנים לנאשמת בקשר להצעת הרכש של דש נ"ע בידי דש איפקס (באישום השני). כל אחת ואחת מהפרשות היא חמורה בעיניי, וחמורות העבירות בהן הורשע נאשם 1, על נסיבות ביצוען, מעמדו כדירקטור, ובמיוחד כן, כשמביאים בחשבון את תוצאות המעשים ופגיעתם בערכים שעליהם בא החוק להגן.

55. בראיה רחבה אשר מתחייבת מהעיסוק בעבריינות לפי חוק נ"ע, חשוב להזכיר, כי שוק ההון נחשב לנדבך עיקרי בכלכלתה של מדינה מתוקנת. קיומו של שוק הון מאורגן למסחר בני"ע מהווה בסיס לצמיחה כלכלית של משק המדינה. סימן היכר מובהק לקיומו של שוק תקין והוגן הוא מידע אמין ושקיפות מלאה ביחס לניירות הערך הנסחרים, ביחס לחברות המנפיקות, ללא העדפה של משקיעים מסוימים ע"י מסירת מידע פנים, וכן, שייקבעו שעריהם של ניירות הערך על-ידי כוחות ההיצע והביקוש באופן הוגן ובאורח אובייקטיבי. כפועל יוצא, כדי להשיג את האינטרס הציבורי ואת המטרות שבבסיסו, יש להבטיח שהמסחר יתנהל בתנאים של הגינות ושוויון מוחלטים, ופירוש של דבר - דיווח אמין ומלא, וגילוי נאות, הגון ושוויוני בין כל המשקיעים המשתתפים בו. רק בכוחם של אלה להבטיח את אמון הציבור בדרכי הניהול והפיקוח המתבצעות בבורסה ובמנגנון אכיפת הכללים החלים עליה, ולהבטיח את גידול השתתפות הציבור הרחב בהשקעות בניירות ערך, ואת יכולתה של הבורסה להפוך למנוף לצמיחה כלל משקית. בהתברר שלא ניתן לסמוך על דיווחיה של חברה בורסאית, ובהעדר הגינות ושוויון בהתנהלות המסחר בבורסה, עלול לפוג ולהעלם אמון הציבור בה, ועמו יבוא הקץ לצמיחה ולהתרחבות הכלכלית [רע"פ 11476/04 מדינת ישראל נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ ואח' (21.2.2010); ת"פ (שלום ת"א) 8073/06 מדינת ישראל נ' סרוסי ואח' (11.9.2011)]. למותר להדגיש, כי פגיעה באמינות שוק ההון עלולה להביא להדרת רגליהם של משקיעים ממנו, וכתוצאה נגזרת תגרם פגיעה קשה לא רק בחברות הציבוריות אלא בכלל המשק וביכולתו להתפתח [ת"פ (מחוזי ת"א) 8256-05-11 בענין קדץ, פסקה 67 בפסה"ד]. בכך בא לידי ביטוי הנזק הפוטנציאלי שגרמו מעשי הנאשמים כולם.

56. בכל הנוגע לנושאי משרה בתאגידים ציבוריים חזרו בתי המשפט וקבעו עד כמה חשוב שהמשקיעים בשוק ההון ידעו כי אותם נושאי משרה פועלים באופן ראוי כדי לקדם את ענייניו של התאגיד ובכלל זה, יקבלו החלטות בהתבסס על מידע מלא, כאשר רק טובת התאגיד עומדת לנגד עיניהם. עוד קבע בית המשפט העליון במספר ניכר של פסקי דין, כי בבואם של בתי המשפט לגזור את עונשם של נאשמים בעבירות כלכליות בכלל, ובעבירות

לפי חוק ני"ע בפרט, עליהם לתת את הדעת על כך שמדובר, לרוב, במניע כלכלי-כספי שהדריך את ביצוע העבירות, וכי ראוי להשית עונשים חמורים כדי להרתיע את האחרים מביצוע עבירות דומות [לדוגמה: ע"פ 4430/13 שרון נ' מדינת ישראל (31.3.2014); ע"פ 4666/12 גורבץ נ' מדינת ישראל (8.11.2012)].

57. על פי הסדר הכרונולוגי, אפתח ב"עבירות הדיווח" שבהן הורשע נאשם 1 בעקבות פרשת "מניות הפיזור", שנלוותה אליהן עבירה של קבלת דבר במרמה, כחלק בלתי נפרד מגישתו המחמירה של המחוקק לעבירות על חוק ניירות ערך בכלל. לחובות הגילוי המוטלות על חברות ציבוריות ישנן מספר מטרות. האחת היא לאפשר למשקיעים בשוק ההון לכלכל את צעדיהם ולקבל החלטות מושכלות, והאחרת, היא להגביל ולרסן את כוחם של בעלי השליטה בחברות ציבוריות, במטרה למנוע ניצול לרעה של מעמדם והכוח הנתון בידיהם. בבסיס מטרות אלה עומדת תכלית זהה שכבר עמדתי עליה, והיא - שמירה על הוגנות שוק ההון [ע"פ 37/07 פרג נ' מדינת ישראל (10.3.2008); ת"פ (מחוזי ת"א) 40200/99 מדינת ישראל נ' אייזנברג ואח' (10.2.2004) (להלן: ענין אייזנברג)].

על פי השקפה זו, חמורים מעשי ומחדלי נאשם 1 וחמורות נסיבות הביצוע. שכן, לפנינו דירקטור מכהן, "בעל ענין", שראה לנכון להחזיק בחבילה נכבדה של מניות הפיזור, תוך שהוא מעלים את ההחזקה ומסווה את פעולותיו באמצעות ידידתו. ראוי להדגיש, כי נאשם 1 גם הקפיד להסוות מעין כל את הרווחים שנתהוו ממכירת המניות. לא התכונן המוקדם מהווה כאן נסיבה לחומרה, אלא התנהלותו של נאשם 1 לכל אורך הדרך, במהלכה, הסווה, כאמור, את פעולותיו, נמנע מלדווח על השינוי בהחזקותיו כנדרש בחוק, ובשתיקתו הביא לידי כך שדיווחי החברה לבורסה בדבר פיזור 15% מהמניות לציבור יהיו דיווחים כוזבים ומטעים, לרבות כך, הדיווח בתשקיף המאוחר יותר. כל אותה עת - נהירה הייתה לנאשם, דירקטור ותיק ומנוסה, תוצאתם המעשית הערכית של המעשים, והיא - הטעיה פוטנציאלית של ציבור המשקיעים. לגישתי, בניגוד לעמדת הסנגורית, המידע שהועלם מהבורסה היה מידע חיוני, ולא ניתן להקל בו ראש.

חומרתן היתרה של עבירות הדיווח, אפוא, במעמדו הבכיר של נאשם 1 בחברה, ובמיוחד בהפרה ובפגיעה בחובת אמון שחב כלפי החברה שבה כיהן. כתוצאה, וחמור לא פחות, הנאשם 1 החטיא את החברה עצמה, שנקנסה בסכום גבוה, והעמיד בסכנת הפללה אף את הנאשמת, מחזיקת המניות במשותף עמו.

58. היבט נוסף של חומרה יש לייחס לתוצאה המרמית, קרי: האישור שהתקבל מהבורסה לרישום ההקצאה הפרטית למסחר, אישור שהתקבל במרמה על יסוד הדיווחים המטעים. מוסכם עמי, כי עבירת המרמה היא תוצאה ונגזרת של עבירות הדיווח, בהתאם לקונסטרוקציה המשפטית שהוסברה בהרחבה בהכרעת הדין (פסקאות 185-180; 310-303). המשמעות היא, שהימנעות הנאשם מהדיווח המחויב, וכן, התעלמותו מהדיווחים המטעים, הם שגרמו ליתרון החפצי. אמת נכון, היתרון החפצי לא שיחק ישירות לידי של הנאשם, ולא העשיר אותו, להוציא רווחיו בעקבות מכירת מניות הפיזור. יחד עם זאת, וגם אם אין הנסיבות קיצוניות לחומרה (בהשוואה לתיקים אחרים שאליהם הופנית), די במסכת העובדתית ובנסיבות שתיארתי כדי להביא למסקנה שמדובר במסכת עבריינית מקוממת, שפגעה בערכים מוגנים, המצדיקה ענישה מרתיעה.

59. בית המשפט העליון הדגיש בפסיקותיו, פעם אחר פעם, את החומרה שבה יש להתייחס לעבירות הדיווח שבחוק

ני"ע בהתאם לרציונל שבבסיסו, בהיותן קשורות קשר הדוק לשאיפה לקיים שוק הון תקין והוגן, המבוסס על דיווח אמיתי ומייד. יש לזכור, כי הוראות החוק והתקנות ביחס לדיווח הן דווקניות, ללא כל שיקול דעת בעניינם, ולא ניתן לגורמים המדווחים כל שיקול דעת בשאלה האם הנתונים הדורשים דיווח הם מהותיים והאם יש בהחסרתם כדי להטעות. ללמדנו על החשיבות שראה המחוקק בפרטים הכלולים בדיווחים אלה, ועל המהותיות הטבועה בהם למשקיע סביר לצורך החלטה באשר להשקעה [ראו: ע"פ 5307/09, ע"פ 5339/09 **איאן דיוויס ואח' נ' מדינת ישראל** (3.6.2010); וכן: האמור בגזר הדין **בענין בולוס**]. אפילו תאמר כי החומרה הייתה לשעתה, לא ניתן להקל ראש ולמעט בחומרת המעשים שפגיעתם הישירה בניקיון כפיה של חברה ציבורית והנהלתה, שלא מודעת הייתה למעשים ולמחדלים; מעשים בוטים שעיקרם זלזול בהוראות דיווח בסיסיות ועקיפת המגמה לחשוף חשיפה מלאה של מידע שעשוי להיות חיוני לציבור המשקיעים. באלה באו לידי ביטוי הפגיעה הקשה שפגע נאשם 1 בערכים שעליהם בא החוק להגן. העונש שייגזר יהווה פונקציה של תכלית החוק והערכים שאותם נועד לשרת ועליהם נועד להגן.

60. הגורם והמניע לביצוע העבירות מהווה רכיב בכלל הרכיבים המשמשים לקביעת מתחם הענישה. הדעה הרווחת היא כי עבירות כלכליות מבוצעות מטעמים כספיים ומתוך בצע כסף. הנחה זו קשה לשלול ביחס לנאשם 1, במיוחד לאור אמירותיו (בעדותו) כי חמד את רווחיה של טנצר (הנאשמת). מכל מקום, ברור הוא, כי לא מצב כלכלי קשה עמד בבסיס החלטתו של נאשם 1 כאשר גמר אומר בליבו ליטול חלק בהליך הפיזור במשותף עם הנאשמת.

61. **מדיניות הענישה:** בשנים האחרונות אנו עדים להחמרה כללית בהתייחסות בתי המשפט לעבירות לפי חוק ני"ע. המטרה המוצהרת היא לקבע ולחזק את היסודות המגינים על פעילות הוגנת בשוק ההון מתוך הכרה בחשיבותו של שוק הון יציב ואיתן כנדבך חיוני בפעילות המשק כולו. על כך, אמירות נחרצות לרוב בפסיקה. עם זאת, מדיניות הענישה, ככל שהיא נוגעת בעבירות דיווח, אפילו נלוותה אליה עבירת מרמה, איננה מחמירה, וניתן לומר אפילו כי מסתמנת גישה מתונה. העונשים שנגזרו על נאשמים בנסיבות דומות [ראו לדוגמה: ע"פ 29/13 **בירנבאום נ' מדינת ישראל** (16.2.2014)], שבו הורשע המערער בסדרת עבירות דיווח לפי חוק ני"ע ונדון לעונשי מאסר על תנאי וקנס כספי; דנ"פ 1532/14 **בירנבאום נ' מדינת ישראל**; ת"פ 40200/99 **בענין אייזנברג**, שבמסגרתו נדון הנאשם **ספיר** ל-6 חודשי מאסר על תנאי וקנס כספי בסך 200,000 ₪ לאחר שהורשע ב-3 עבירות של קבלת דבר במרמה, בנסיבות מחמירות, ובהכללת פרט מטעה בתשקיף; וכן, רע"פ 11476/04 **מדינת ישראל נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ** (21.2.2010)]. גישה מתונה זו עשויה להלום את עניינו, בו מדובר, ככלות הכל, בעסקה אחת ויחידה שביצע נאשם 1, ולא יסף. לא רק זאת, אלא שהיקף המניות שהחזיק במשותף עם ידידתו, מתגמד יחסית לחבילות המניות שרכשו ניצעים אחרים באותו הליך.

62. שני הדגשים נוספים - האחד נוגע לרצף העבירות, והאחר נוגע לחלוף הזמן.

על רצף או צבר העבירות עלי לאמר, כי הגם שמדובר במספר עבירות דיווח ובקבלת דבר במרמה, עבירה שהיא חמורה כשלעצמה, אני נוטה לראות בעבירות כולן חוליות בשרשרת אחת נמשכת, ועל כן, ראוי לדון בהן כמסכת אחת ולהתוות בעניינן מתחם ענישה אחד.

63. **חלופ הזמן, או, הימשכות ההליכים:** לנושא חלופ הזמן הוקדש, ובצדק, חלק נכבד מטיעוני הסנגורים, שראו בהימשכות ההליכים עינוי דין, המהווה לטעמם שיקול המצדיק סטיה משמעותית ממדיניות הענישה המקובלת. אקדים ואומר כבר כאן, והדברים יאים גם לגבי הנאשמים האחרים, כי בקביעת המתחם מצאתי לנכון לתת משקל לקולא לעיכוב ולהימשכות ההליכים - הן אלה שקדמו להגשת כתב האישום, ועוד יותר מכך, הימשכות המשפט. נימוקי המפורטים לכך יובאו בהמשך. לפני כן, ראוי להאיר את הנושא מזווית שונה.

ככלל, לחלופ זמן ניכר ממועד ביצוע העבירות ישנה משמעות רבה בענישה. שכן, זכותו הבסיסית של נאשם היא שיסתיים משפטו בזמן סביר, זאת, בראיה שהליכי המשפט מכבידים על ניהול חיי יום-יום וגורמים תדיר לחץ נפשי ניכר. יתרה מכך, גם העונש צריך להינתן ולהתבצע קרוב ככל הניתן למועד ביצוע העבירה בשל אפקט ההרתעה. מאידך גיסא, כאשר מדובר במי שביצע עבירות חמורות, חומרת העבירות איננה יכולה לאפשר, בשקלול האינטרס הציבורי, כי הנאשם או הנאשמים יצאו פטורים בלא כלום, אך ורק עקב חלופ הזמן. נוסף לכך, וזה החשוב לענייננו, בית המשפט העליון חזר וקבע לא אחת, כי לא כל התארכות של ההליכים משמעה כי נגרם לנאשם עינוי דין. הקביעה כי התארכות המשפט עולה כדי עינוי דין היא מורכבת, נאמר לא אחת, באשר קביעת טווחי זמן סבירים אינה אפשרית בכל תיק ותיק. במיוחד כך, כאשר מדובר ב"תיקים כלכליים" מורכבים, שאז עשוי לחלופ זמן ניכר ממועד ביצוע העבירה או העבירות ועד לחשיפה; חקירת העבירות הכלכליות איננה פשוטה ואורכת תדיר זמן רב; ואף בירור המשפט עשוי לארוך זמן רב עקב מורכבות העבירות. הניסיון מלמד (ואלו המנוסים בינינו יודעים היטב), כי בתיקים כלכליים מורכבים ורבי היקף אורך המשפט זמן רב יותר מתיקים אחרים, ואזי נדרש גם בית המשפט לזמן ניכר כדי להכריע את הדין. רק במקרים קיצוניים ביותר של הימשכות הליכים משמעותית שאין לה הצדקה, יהא מקום להקל משמעותית בעונשו של נאשם, או, לפטור אותו מעונש מאסר בפועל (רע"פ 8009/10 זכאי נ' מדינת ישראל).

64. חזרה לענייננו, ולדברים שאמרתי לעיל, כי בקביעת מתחם העונש ייחסתי משקל לקולא לעיכוב ולהימשכות ההליכים - הן אלה שקדמו להגשת כתב האישום, ועוד יותר מכך, הימשכות המשפט. לראיית, הימשכות ההליכים מהווה נתון בעל משקל סגולי ניכר בקביעת מתחם העונש; לא כנסיבה הקשורה בביצוע העבירות, אלא כנתון עצמאי הכרוך במגמת ההחמרה שחלה במדיניות הענישה. נתון זה מחייב לתת את הדעת על כך שבמועד ביצוע העבירות הייתה מדיניות הענישה שונה, עתים שונה בתכלית, מתונה פי כמה, מזו הנוהגת כיום. במלים אחרות: אילולא העיכוב המצטבר בהליכי המשפט (ראו: פסקה 13 לעיל) ספק אם היה מקום להציג מתחם עונשי שגבולותיו כה מחמירים כדרך שהציגה אותו המאשימה, הן ביחס לעבירות האישום הראשון, והן ביחס לעבירות האישום השני. כשאני בוחנת עתה את מתחם העונש שהציגה המאשימה ביחס לעבירות הדיווח וקבלת דבר במרמה, בראי היפוך המגמה שחל בשנת 2013 במדיניות הענישה, התרשמתי היא כי גבולות המתחם שהציגה המאשימה אינם סבירים.

65. נוכח האמור, וכן, השיקולים הכלליים והנתונים שמניתי, כאשר פסקי הדין שהונחו לפניי משמשים כולם קנה מידה למדיניות הענישה הנוהגת היום וזו שנהוגה הייתה בעבר; וכן, ההערות וההדגשים דלעיל, מביאים אותי לתחום את עונשו של נאשם 1 ביחס לאישום הראשון בטווח שבין מאסר על תנאי בצירוף קנס בשיעור 200,000 ₪, ברף התחתון, ל-6 חודשי מאסר בפועל, לריצוי בעבודות שרות, ברף העליון, בצירוף מאסר על תנאי וקנס בשיעור 300,000 ₪.

66. אעבור לדון בעבירה לפי סעיף 52ג' - שימוש במידע פנים:

היבטים אחדים של חומרה לעבירה ולנסיבות הכרוכות בה. ראש וראשון - המשמעות החמורה שיש למסירת מידע הפנים מבחינת השלכותיה על המסחר בשוק ההון. אזכיר, כי האיסור שקבע המחוקק על השימוש במידע פנים לצורך הפקת רווחים אישיים (של המוסר או של אחר) מושתת על עקרון ההגנות והשוויון של המסחר בשוק ההון, ומניעת יתרונות בלתי הוגנים למשקיעים אלה ואחרים. בסופו של יום, נועד האיסור להבטיח קיומו של שוק הון הפועל לפי עקרונות של הגנות, אמינות, שוויון, סדר ויעילות.

67. מסירת מידע הפנים ע"י נאשם 1 לנאשמת, דקות אחדות לאחר שיצא משיבת הדירקטוריון שבה הוחלט לקדם את הצעת הרכש, בידיעה שהנאשמת תעשה שימוש במידע, כפי שארע בפועל, הוא מעשה בלתי הוגן ובלתי הגון, מעשה בוטה בחריפותו, חמור בהשלכותיו, ומגלם בנסיבותיו את מלוא החומרה שבעטיה קצב המחוקק עונש חמור לעבירה. חומרת המעשה בעובדה שהנאשם, איש פנים בדש איפקס, ניצל את מעמדו הבכיר (כיו"ר הדירקטוריון), כבעל נגישות למידע הפנים, שהיה חשוב ומהותי לחברה, ומסר את המידע החסוי לידידתו, קודם שפורסם בקרב ציבור המשקיעים. אף שמודע היה היטב בשעת מעשה למשמעותו החיונית של המידע ולהשלכות השימוש במידע למטרות אישיות, לא היסס הנאשם 1 למעול באמון שניתן בו כדירקטור, והקנה יתרון אישי לנאשמת. לדבריו, עשה כן מתוך חמלה, ללא תכנון מוקדם, מעשה שלא היה אלא מעידה יחידה, רגעית ואקראית שעליה ניחם מיד. אפשר בהחלט שכך היה. אולם, בהיבט העובדתי-מעשי, הרי עשתה הנאשמת שימוש מיידי במידע הפנים שקיבלה מנאשם 1, ובנוכחותו יישמה את הנחיותיו, ורכשה מניות בהיקף ניכר. כל אותה עת לא התעשת הנאשם ולא התרה בה. אדרבא, הסתבר, כי מכירתן של מניות דש נ"ע כעבור ימים אחדים הסבה לנאשמת רווח ניכר. אף כי, לא נשמעה טענה שנאשם 1 חלק ברווחים עם הנאשמת.

68. אשר לפגיעה בערכים חברתיים מוגנים - עמדתי לעיל על העקרונות הכלכליים והחברתיים שעליהם מבוסס המסחר בשוק ההון, והם הגנות, הוגנות, שוויוניות ושקיפות. אלה בונים את אמון הציבור, שהוא חיוני לקיומו של מסחר הוגן במניות. פגיעה באמון הציבור בהוגנות המסחר בשוק ההון עלולה להרחיק ממנו משקיעים, ולגרום לפגיעה משמעותית מיידית בחברות ציבוריות. שכן, ללא נוכחות ציבור המשקיעים הרחב בשוק ההון - אין לו קיום. בהיבט מרחיק לכת - עלולה הפגיעה באמון הציבור לגרום לפגיעה במשק כולו ובפוטנציאל התפתחותו ושגשוגו.

בהשלכה לענייננו: הקניית יתרון למשקיע יחיד בשל נגישותו למידע פנים, שאינו נחלת הכלל, עלול לפגום באורח קשה בעקרון השוויון, בעקרון השקיפות וממילא - באמינותו של שוק ההון [רע"פ 8472/01 **מהרשק ואח' נ' מדינת ישראל** (25.9.2003) (להלן: **עניין מהרשק**)].

במובנים אלה פגע נאשם 1 בערכים חברתיים מוגנים, שכן, במסירת מידע הפנים לנאשמת, בת חסותו, הוא הקנה לה יתרון רב, בלתי הוגן, בלתי ראוי, על פני משקיעים אחרים. בכך, פגע הנאשם ופגעה הנאשמת בהוגנות המסחר בשוק ההון ובערך השוויון והשקיפות. הם פגעו גם באמון הציבור בהוגנות המסחר בשוק ההון. בנוסף, פעל הנאשם מתוך ניגוד עניינים, ומעל באמון שניתן בו במקום כהונתו.

היקף ועומק הפגיעה בערכים אלה עומדים ביחס ישר להיקף רכישת המניות, למועד מכירתן, ולרווחים שהופקו כתוצאה מכך. מעשיו והתנהלותו של נאשם 1 גרמו אפוא נזק רב בהיבט הפרטי ובהיבט הציבורי. יחד עם זאת, בכלל השיקולים הראויים להילקח בחשבון בקביעת המתחם העונשי מצויה העובדה, שבניגוד לפסקי דין אחרים שאופיינו בריבוי רכישות תוך שימוש במידע פנים, וברווחים ניכרים, מעשהו של נאשם 1 היה מעשה יחיד ובלתי מתוכנן, וכן, העובדה שהנאשם לא שלח ידו ברכישת המניות, ולא נתרם ממנו אישית.

69. **מדיניות הענישה:** על מגמת ההחמרה הכללית בענישה בעבירות כלכליות ובמיוחד בעבירות על חוק ני"ע עמדתי בפסקה 61 לעיל. הוחמרה במיוחד מדיניות הענישה בגין עבירה של **שימוש במידע פנים** - סעיף 52ג' לחוק ני"ע. אם בעבר הסתפקו הערכאות הדיוניות ביחס אליה בעונשים מתונים, עונשים שלא כללו תקופות מאסר לנשיאה מאחורי סורג ובריח, לא כך בתקופת ארבע השנים האחרונות, שבמהלכן הוחרפה הגישה והחמירה המדיניות, כשעל נאשמי ה"שימוש במידע פנים" נגזרים עונשי מאסר בפועל, לרוב לריצוי מאחורי סורג ובריח, אשר חומרתם תלויה נסיבות, וכן, היקף ועוצמת הנזק שנגרם. דוגמה לאלה: **ענין רבין ופן; ענין אורון, וענין קדץ**; ובמלים חדות וחד משמעיות, הרכב שופטי בית המשפט העליון בע"פ 6020/12 **מדינת ישראל נ' עדן** (29.4.2013) (להלן: **ענין עדן**):

"העבירה של שימוש במידע פנים נקבעה עוד בשנת 1981... האיסורים הפליליים בנושא קבועים בסעיפים 52ג' (איסור על שימוש במידע פנים בידי איש פנים) ו-52ד' (איסור שימוש במידע פנים שמקורו באיש פנים). התכלית העומדת בבסיסם של האיסורים על פעולות של שימוש במידע פנים מתבססת על החשיבות הקריטית של מידע לביצוען של עסקאות בנייר ערך, ובפרט על התמודדות עם העדיפות האניהרנטית של המקורבים לפעילות החברה על פני משקיעים מן השורה [ראו: יוסף גרוס 'האיסור בדבר ניצול מידע פנים בחברות', עיוני משפט טו 481 (1990)...]. אכן, לא לחינם נחשב האיסור על שימוש במידע פנים כאחת מאבני היסוד של דיני ניירות הערך [רון עדיני, דיני ניירות ערך 426 (2004)...]" (פסקה 18 לפסה"ד של השופטת ד' ברק-ארז).

בהמשך נאמר:

"טיב העבירות יש בו פגיעה מובהקת באמון הציבור, ואין אלה קלישאות, במינוח 'מכובס' הנוהג, אלא הבה נשים עצמנו בנעליהם של משקיעים, למשל, שמסתבר להם כי בכירי חברה שכספם מושקע בה 'עושים קופה' על חשבונו של ציבור המשקיעים".

ועוד נאמר באותו ענין:

הסוגיה של רף הענישה בעבירה שבפנינו טרם נדונה בפני בית משפט זה לגופה. עם זאת, המגמה לפיה יש מקום לגישה מחמירה, המוצאת ביטוי גם בהטלתם של עונשי מאסר בפועל בכל הנוגע לעבריינות כלכלית עמדה לנגד עיניו של בית המשפט בהקשרים רבים ומגוונים... אכן, חרף עמדה עקרונית זו, טרם הושת מאסר בפועל על מי שהורשעו בביצוע עבירה של שימוש במידע פנים בידי איש פנים. אל לנו להיקלע ל'מעגל שוטה' בשל כך, על יסוד גישה שתתריע תמיד כנגד החלתה של גישה ראויה

בפעם הראשונה. כל זאת, בצד המודעות לכך שהעלאתו של רף הענישה צריכה להתבצע בהדרגה [השוו: ימיני נ' מדינת ישראל (12.1.2011)]. בית משפט קמא היה מודע לזהירות זו, ולא יכול להיות ספק שהיה מחמיר עם מי שנדונו בפניו אף יותר ללא אותו שיקול נוסף..." (פסקאות 22-23 לפסה"ד של השופטת ד' ברק-ארז).

הוסיפה לדברים נחרצים אלה המשנה לנשיא, כב' השופטת נאור:
"הגענו בהליך זה לקו פרשת המים. נפל דבר, הוטל ואף אושר, עונש של מאסר בפועל. מי שיעבור בעתיד עבירות של שימוש במידע פנים מוטב שיידע כי הוא צפוי לעונשי מאסר בפועל, עונשים חמורים בהרבה מזה שהוטל הפעם על קדח".

כב' השופט רובינשטיין הוסיף על אלה:

"אכן הרשעה פלילית היא כתם, מאסר בעבודות שרות הנחשב מאסר בפועל אינו נעים - אך אין להשוותם כל עיקר למאסר מאחורי סורג ובריא, תענוג מפוקפק גם בבתי הסוהר הטובים ביותר; משמעו שלילת חרות, ניתוק מן המשפחה, היות האדם נתון למרות יומיומית של הזולת, חברה לא מלבבת על פי רוב, ועוד כיוצא באלה. אין איפוא להקיש מאסר כזה לענישה אחרת. בודאי לאדם שהוחזק נורמטיבי, וכל חייו רק קרא על בתי הסוהר או צפה בהם בסרטים. אולי מאסר מאחורי סורג ובריא ירתיע, אם יש תוחלת אמיתית להרתעה, ואם ייצא הקול - וכדאי שייצא - כי זו מנת חלקו הצפויה של עבריין מידע הפנים."

70. לא בכדי הבאתי פסקאות נרחבות אלה מפסיקת בית המשפט העליון; הן מבהירות באורח מפורש כי העונש הראוי בגין שימוש במידע פנים, מכאן ואילך (מרס 2013), הוא עונש של מאסר בפועל. על מדיניות זו הסתמכה, כך נראה המאשימה, כאשר עתרה לגזור את דינו של נאשם 1 במתחם מחמיר שגבולותיו הינם תקופות מאסר ממושכות לריצוי בפועל.

ואולם, נראה בעליל, כי חרף האמור, החליט כב' השופט כאבוב בחודש מרס 2014, בת"פ (מחוזי ת"א) 1074-10-15, בעניינו של בזיז הנ"ל, לסטות מהמדיניות שהכתיב בית המשפט העליון, כשלגישתו, בנסיבות הספציפיות ויוצאות הדופן של העבירה היחידה שעבר הנאשם (שמועדה בשנת 2010), הוא רואה לקבוע כי בנסיבות המעשה, מחד גיסא, ובנסיבותיו של העושה, מאידך גיסא, קיימת הצדקה להקלה מסוימת מבחינת מתחם העונש באופן שיקל ביחס למקובל הנהוג בפסיקה מהעת האחרונה (פסקה 30 לגזה"ד). כב' השופט כאבוב הציב מתחם ענישה בן ששה חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שרות, ברף התחתון, ועד לעונש של מאסר בפועל בן עשרים וארבעה חודשים ברף העליון, בתוספת קנס משמעותי שינטרל את טובת ההנאה שהופקה כתוצאה מביצוע העבירה.

בנוסף, ראוי להזכיר את גזר הדין שניתן בת"פ (מחוזי ת"א) 5172-01-15 מדינת ישראל נ' בר תקוה, במסגרתו הורשע הנאשם על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בשימוש במידע פנים ע"י איש פנים, ובעבירות של קבלת דבר במרמה והפרת אמונים בתאגיד. לפני זמן לא רב, בחודש יוני 2016, גזר בית המשפט את דינו של בר תקוה לששה חודשי מאסר, אותם נשא בעבודות שרות, וכן, לתשעה חודשי מאסר על תנאי, וקנס בסך 400,000 ש"ח. בנוסף, הגביל בית המשפט את כהונתו כנושא משרה בחברה ציבורית ופרטית לפרק זמן של שלוש שנים.

71. לדברים האמורים השלכה ישירה על עניינו של נאשם 1. וזאת, במיוחד נוכח עיכובים שחלו בהליכי החקירה והמשפט. הנתונים נפרשו בפסקה 13 לעיל, והם מורים כי מאז עבר נאשם 1 עבירה של שימוש במידע פנים חלפו כתשע שנים. תקופה שעשויה להיחשב עינוי דין לנאשם שלא הסתבך מעולם, ונחשב "נורמטיבי". במיוחד כך, כשמדובר במי שהודה כבר בחקירה וגם בתגובה לכתב האישום במסירת מידע הפנים לנאשמת. כפי שהסברתי בפסקה 62 לעיל, להימשכות ההליכים משקל ניכר בקביעת המתחם העונשי, לא כנסיבה הקשורה בביצוע העבירות, אלא כנתון עצמאי הכרוך במגמת ההחמרה שחלה במדיניות הענישה. נתון זה מחייב לתת את הדעת על כך שבמועד ביצוע העבירות הייתה מדיניות הענישה שונה, מתונה פי כמה, מזו הנוהגת כיום. כך, שאילולא העיכוב המצטבר בהליכי המשפט ספק אם היה מקום להציג מתחם עונשי שגבולותיו כה מחמירים כדרך שהציגה אותו המאשימה. לא בכדי נאמר בעניין עדן, כי מוטב שיידע כל 'מי שיעבור בעתיד עבירות של שימוש במידע פנים - כי הוא צפוי לעונשי מאסר בפועל'. ועל כן, בהתחשב בשינוי המהותי שחל בשנת 2013 במדיניות הענישה, היפוך מגמה ברור, הרי שמתחם העונש אותו הציגה המאשימה ביחס לעבירה של שימוש במידע פנים שעבר נאשם 1 בחודש מאי 2007, אינו סביר, ואינו תואם את העבירה בנסיבותיה.

72. העובדות והשיקולים שמנתי, כאשר פסקי הדין שהונחו לפני משמשים כולם קנה מידה למדיניות שנוהגת היום ונהוגה היתה בעבר, וכן, ההערות וההדגשים דלעיל, מביאים אותי לתחום את עונשו של נאשם 1 ביחס לאישום השני בטווח שבין 6 חודשי מאסר אותם ניתן לשאת בעבודות שרות, ברף התחתון, בצירוף מאסר על תנאי וקנס בשיעור 300,000 ₪, לבין 10 חודשי מאסר בפועל ברף העליון, בצירוף מאסר על תנאי וקנס בשיעור 500,000 ₪.

73. העונשים ההולמים את מעשי העבירה שעבר נאשם 1 ייקבעו בתוך המתחמים האמורים או מעבר לגבולותיהם, בהתאם להוראות סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, תוך שקילת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, משמע: נסיבות הקשורות בנאשם עצמו ובהשפעת העונש עליו, הכל כמפורט בסעיף 40יא'. בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור.

אלו הן נסיבות הקשורות בנאשם 1 ואשר זיהיתי בהן משקל נכבד בקביעת מקומו של העונש. בראשן - קווים לאישיותו ולדמותו של הנאשם:

א. הנאשם בן 68 שנים. בעל משפחה, סב לנכדים. הוא נעדר עבר פלילי מכל סוג, אדרבא, חבריו העידו כי הוא בעל אישיות חיובית ביותר ותכונות תרומיות. כאיש מקצוע בתחום ראיית החשבון, מילא הנאשם תפקידים בכירים ונכבדים, שימש איש כספים בסקטור העסקי, והצלחתו הביאה למינויו כדירקטור במספר גופים ציבוריים.

ב. משנקלע לחקירה ולמשפט פלילי בחר הנאשם להתפטר מכל תפקידיו. נאמר לי, כי מזה שמונה שנים הוא אינו עובד. בפן האישי והנפשי - מתייסר נאשם 1 בכל יום ויום, הוא איבד את שמחת החיים, וכפי שהגדיר זאת חברו הטוב - הנאשם הולך וכבה. בנסיבות אלה, ברי כי הפגיעה במשפחתו של הנאשם היא קשה.

ג. אין כל ספק, כי עונש מאסר בפועל אם יוטל, ובצדו קנסות כספיים ניכרים, יפגעו בנאשם ובמשפחתו פגיעה קשה. הוסבר לי כי הפגיעה האישית תהא קשה במיוחד באמו של נאשם 1, קשישה ידועת חולי, שראייתה דעכה, והנאשם הוא שמלווה אותה בתכיפות לטיפולים רפואיים, ומשמש לה מקור תמיכה ועידוד.

ד. נסיבה נוספת לקולא אני רואה בעובדה שהנאשם 1 נטל אחריות מסוימת על מעשיו. כדי לדייק אומר, כי בניגוד לתחילת החקירה שבה הרבה הנאשם להוליך שולל את החוקרים (ביחס לנסיבות האירוע הראשון), לא כך, ביומה השני של החקירה, שאז החליט להודות במעורבותו בפרשת מסירת מידע הפנים לנאשמת. אירוע זה, אזכיר, היה יחידני, נועד לתגמל את הנאשמת, ולא הקנה לנאשם 1 כל רווח כספי. הודייתו של נאשם 1 במסירת מידע הפנים תעמוד לו לזכות. אלמלא האישום הראשון והתעקשותו של נאשם 1 להוכיח את חפותו על פי עקרונות משפטיים (שזו, כמובן, זכותו הבסיסית), ניתן היה לסיים את ההליכים בעניינו זה מכבר.

ה. דברים אחרונים אלה מביאים אותי לבחון שוב את חלוף הזמן מעת ביצוע העבירות ועד היום. הנושא נסקר על ידי והנתונים נמנו בפסקה 13 לעיל. את דעתי ביחס להימשכות ההליכים בתיקים כלכליים הבעתי בפסקה 64 לעיל. לענייננו: מצאתי לראוי להביא לידי ביטוי את ההשלכות של הימשכות ההליכים בתיק זה, הימשכות שאיננה סבירה. לעיכוב תרמו גורמים אחדים, כאשר האחרון בהם הוא עיכוב השלמת הכרעת הדין שסיבתו עומס עבודה רב שרביץ על שכמי. כך או כך, פרק הזמן שחלף מאז ביצוע העבירה האחרונה (חודש מאי 2007) ועד הכרעת הדין (בחודש אוקטובר 2016) הוא ניכר. מקובלת עליי הטענה כי לנאשם שאיבד את עולמו עקב החקירה והמשפט, המועקה והלחץ הנפשי הם קשים.

74. נוכח הנסיבות האישיות שמניתי, שמשקלן בעיניי ניכר, אני קובעת את עונשו של נאשם 1 בחלקם התחתון של שני המתחמים שהתוויתי.

75. אני גוזרת על נאשם 1 את העונשים הבאים:

בגין עבירה של שימוש במידע פנים

א. מאסר בפועל בן 6 חודשים.

נאשם 1 יוכל לשאת את עונש המאסר בעבודות שרות אם ימצא מתאים לכך.

ב. מאסר על תנאי בן 10 חודשים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך שלוש שנים מהיום עבירה לפי סעיף 52ג' לחוק ניירות ערך.

בגין עבירות הדיווח

ג. מאסר על תנאי בן 6 חודשים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך שלוש שנים מהיום עבירה לפי סעיף 53(א) לחוק ניירות ערך.

בגין עבירה של קבלת דבר במרמה

ד. מאסר על תנאי בן 8 חודשים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך שלוש שנים מהיום עבירה לפי 415 לחוק העונשין.

בגין העבירות כולן:

ה. קנס כספי בסך 500.000 ₪, או 10 חודשי מאסר תמורתו. הקנס יופקד בקופת בית המשפט ב-20 תשלומים שווים ורצופים, שהראשון בהם לא יאוחר מ-8.3.17, וכל תשלום נוסף ב-9 לחודש שלאחר מכן.

נאשם 3

דיון בעונש ההולם

76. נאשם 3 הורשע בגין הפרשה מושא האישום הראשון, בדומה לנאשם 1, במספר עבירות דיווח לפי חוק ני"ע ובעבירה של קבלת דבר במרמה לפי חוק העונשין. בהיבט העובדתי, מדובר בפרשה חמורה, ובעבירות חמורות, שחומרתן בנסיבות הביצוע, בעובדה שבוצעו בידי מי שכהן כדירקטור בחברה ציבורית, ובתוצאה שהיא פגיעה הן בחברה בה כיהן והן בערכים חברתיים מוגנים.

77. כל שאמרתי בפרק הדין בנאשם 1, בפסקאות 55 עד 58, ביחס לחשיבותו המהותית של שוק ההון לכלכלת המדינה, ולאינטרס הציבור שיתנהל המסחר בשוק ההון בתנאים של אמינות, הגינות ושוויון מוחלטים, שריר ונכון גם ביחס לנאשם 3, ואינני רואה צורך לחזור על הדברים, למעט ההדגשה הרלוונטית, כי אם מתברר שלא ניתן לסמוך על דיווחיה של חברה בורסאית, ושלא ניתן ליתן אמון בנושאי משרה בחברות הציבוריות, ובהעדר הגינות ושוויון בהתנהלות המסחר בבורסה, עלול לפוג ולהעלים אמון הציבור בה, ועמו יבוא הקץ לצמיחה ולהתרחבות הכלכלית [ראו: הפסיקה המוזכרת שם]. באורח קונקרטי, ביחס לעבירות הדיווח שבהן הורשע נאשם 3 בעקבות פרשת "מניות הפיזור", שנלוותה אליהן עבירה של קבלת דבר במרמה, חשוב להדגיש את המטרות שבבסיס חובות הדיווח, שהאחת היא הצורך לספק למשקיעי שוק ההון מידע מלא ואמין אודות החברות "השחקניות", מידע שתפקידו לאפשר להם לכלכל את צעדיהם ולקבל החלטות מושכלות, והאחרת - להגביל ולרסן את כוחם של בעלי השליטה בחברות ציבוריות, כדי למנוע ניצול לרעה של מעמדם והכוח הנתון בידיהם.

78. אמירות אלה משקפות את הנזק והפגיעה שגרם נאשם 3 במעשיו ובמחדליו לאינטרס הציבור ולערכים

חברתיים מוגנים, ובכך חומרתם. שכן, בעודו מכהן כדירקטור בדש איפקס, משרה שנושאת עמה חובת אמון, ובהיותו בעל עניין, רכש נאשם 3 חבילה נכבדה של מניות פיזור, תוך שהוא מעלים את רכישתן והחזקתן של המניות ומסווה את פעולותיו באמצעות גיסו. לא התכנן המוקדם מהווה נסיבה לחומרה, אלא התנהלותו של נאשם 3 לכל אורך הדרך, במהלכה, הסווה, כאמור, את פעולותיו, נמנע מלדווח על השינוי בהחזקותיו כנדרש בחוק, ובשתיקתו הביא לידי כך שדיווחי החברה לבורסה בדבר פיזור 15% מהמניות לציבור יהיו דיווחים כוזבים ומטעים, לרבות כך, הדיווח בתשקיף המאוחר יותר. לאלה הצטרף דיווח מטעה שדיווח נאשם 3 בחודש ינואר 2006 אודות שינוי בהחזקותיו. כל אותה עת - נהירה הייתה לנאשם, דירקטור ותיק ומנוסה, תוצאתם המעשית והערכית של המעשים, והיא - הטעיה פוטנציאלית של ציבור המשקיעים. חומרתן היתרה של עבירות הדיווח, אפוא, במעמדו הבכיר של הנאשם בחברה, ובמיוחד בהפרה ובפגיעה בחובת אמון שחב כלפיה וכלפי מנהליה. כתוצאה, וחמור לא פחות, הנאשם 3 החטיא את החברה עצמה, שנקנסה בסכום גבוה, והעמיד בסכנת הפללה אף את גיסו, דותן, מי שהוצג כרוכש המניות.

79. היבט נוסף של חומרה אני מייחסת לתוצאה המרמית, קרי: האישור שהתקבל מהבורסה לרישום ההקצאה הפרטית למסחר, אישור שהתקבל במרמה על יסוד הדיווחים המטעים. מוסכם עמי, כי עבירת המרמה היא תוצאה ונגזרת של עבירות הדיווח, בהתאם לקונסטרוקציה המשפטית שהוסברה בהכרעת הדין (פסקאות 180-185; 303-310). המשמעות היא, שהימנעות הנאשם מהדיווח שהיה מחויב בו, וכן, התעלמותו מהדיווחים המטעים, הם הם שגרמו ליתרון החפצי. גם אם לא שיחק היתרון החפצי ישירות לידי של הנאשם; גם אם אין במעשים נסיבות קיצוניות לחומרה (בהשוואה לתיקים אחרים שאליהם הופנית), די במסכת העובדתית ובנסיבות שתיארתי, כדי להביא למסקנה שמדובר במסכת עבריינית מקוממת, אשר פגעה בערכים מוגנים, והיא מצדיקה ענישה מחמירה.

80. אפילו תאמר כי החומרה הייתה לשעתה, אני מתקשה להקל ראש ולמעט בחומרת המעשים שפגעו ישירות בניקיון כפיה של חברה ציבורית והנהלתה, אשר לא מודעות היו למעשים ולמחדלים; מעשים בוטים שעיקרם זלזול בהוראות דיווח בסיסיות ועקיפת המגמה לחשוף חשיפה מלאה של מידע שעשוי להיות חיוני לציבור המשקיעים. העונש שייגזר אמור להוות פונקציה של תכלית החוק והערכים שאותם נועד לשרת ועליהם נועד להגן, הכל כמפורט בפסקה 55 לעיל.

81. הגורם והמניע לביצוע העבירות מהווה רכיב בכלל הרכיבים המשמשים לקביעת מתחם הענישה. הדעה הרווחת היא כי עבירות כלכליות מבוצעות מטעמים כספיים ומתוך בצע כסף. נאשם 3 טען, כי לא חמדנות הדריכה אותו במעשיו, אלא האמון בחברה ובעתידה העסקי. משום כך, אמר לי, הוא מחזיק עד עצם היום הזה בכמחצית מהמניות האמורות. מה שברור הוא, כי לא מצב כלכלי קשה עמד בבסיס החלטתו של הנאשם, כאשר גמר אומר בליבו ליטול חלק בהליך הפיזור.

82. על מדיניות הענישה בעבר ובהווה וכן בתקופת הביניים עמדתי בהרחבה בפסקה 61 לעיל, במסגרת הדיון בעונשו של נאשם 1. בקצרה בלבד אזכיר, כי בתי המשפט נמצאים בעיצומה של מגמת יישום אכיפה מחמירה בעבירות כלכליות בכלל, ועבירות לפי חוק ני"ע בפרט, עבירות קלות לביצוע וקשות לגילוי, ואשר הנזק שהן

גורמות למסחר בשוק ההון רב ביותר. ואולם, כפי שצינתי שם, אין זה ראוי ונכון, לדעתי, ליישם היום את מגמת ההחמרה ביחס לעבירות דיווח שנעברו לפני עשור ויותר. במיוחד נכון הדבר נוכח העונשים המתונים שנגזרו בנסיבות דומות לענייננו, ולדוגמה: על הנאשם **ספיר** בפסק הדין **בעניין אייזנברג**, וכן, **בעניין בירנבאום**. אלה דוגמאות אחדות בלבד, והן תשמנה בידי קנה מידה לקביעת מתחם עונשי לגבי נאשם 3. מה גם, שמדובר, ככלות הכל, בעסקה אחת ויחידה שביצע נאשם 3, ולא יסף. לא רק זאת, אלא שהיקף המניות שרכש והחזיק מתגמד יחסית לחבילות המניות שרכשו ניצעים אחרים באותו הליך.

83. אדגיש, כי הגם שמדובר במספר עבירות דיווח ובהרשעה בגין קבלת דבר במרמה, עבירה שהיא חמורה כשלעצמה, ראוי להתייחס לעבירות כולן כחוליות בשרשרת אחת נמשכת, ועל כן, אתייחס אליהן כמסכת אחת ואתווה מתחם ענישה אחד. הערה נוספת, ואף היא חוזרת על האמור ביחס לנאשם 1 - בקביעת המתחם מצאתי לנכון לתת משקל לקולא להימשכות ההליכים שקדמו להגשת כתב האישום, ועוד יותר מכך, להימשכות המשפט, שיקול, שהוא לדעתי, בעל משקל סגולי ניכר בקביעת המתחם עצמו. במיוחד כך, משום ההחמרה במדיניות הענישה בשנים האחרונות. בנסיבות שמנתי, אני סבורה, כי גבולות המתחם העונשי שהציג ב"כ המאשימה ביחס לנאשם 3, בגין עבירות האישום הראשון, אינם סבירים.

84. השיקולים הכלליים והנתונים שמנתי, כאשר פסקי הדין שהונחו לפני משמשים כולם קנה מידה למדיניות הענישה שנהוגה היתה בעבר וכיום; וכן, ההערות וההדגשים דלעיל, מביאים אותי לתחום את עונשו של נאשם 3, בדומה לעניינו של נאשם 1, ביחס לאישום הראשון, בטווח שבין מאסר על תנאי ולצידו קנס בשיעור 200,000 ₪, ברף התחתון, ל-6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שרות, ברף העליון, בצירוף מאסר על תנאי וקנס בשיעור 300,000 ₪.

85. לאחר שנקבע מתחם העונש ההולם את העבירות שביצע נאשם 3, נותר לקבוע את העונש המתאים לנאשם בתוך המתחם בהתחשב בנסיבות שאינן כרוכות בביצוע העבירות, אלא מתקדות בנאשם ובנסיבותיו האישיות והמשפחתיות, נסיבות חייו ועוד, רשימה מפורטת שסיפק המחוקק בסעיף 40א לחוק העונשין.

א. נאשם 3 הוא כבן 65 שנים. מאז ומעולם ניהל אורח חיים נורמטיבי, שאין לו הסתבכות בחייו. הוא בעל משפחה נרחבת וסב לנכדים. בעדותו תיאר טראומות שחוותה משפחתו, אירועים שהותירו, ללא ספק, צלקות שלא נרפאו. חבריו של הנאשם תיארו אותו כאדם ערכי, טוב ומיטיב, חבר קשוב, המסייע לזולתו ותורם לכלל. ובכך, הצטייר לפניי כאדם חיובי ביותר.

ב. בנסיבות אלה, ברי כי עונש מאסר, אם יוטל, כעתירת המאשימה, עלול לפגוע בנאשם ובמשפחתו פגיעה קשה.

ג. בעקבות חקירת הפרשה וההליכים המשפטיים, סיים נאשם 3 את תפקידו הציבוריים.

ד. בסיום המשפט, במסגרת הדברים שהפנה לבית המשפט, התוודה נאשם 3 על מעשיו המוטעים ועל התנהלותו השגויה, וטען, כי הוא נוטל אחריות על מעשיו. אין לי אלא להצטער על השלב המאוחר שבו בחר הנאשם לקבל אחריות. יחד עם זאת, לא ניתן להתעלם מהכנות והפתיחות שאפיינה את דבריו. האמנתי לנאשם 3 כי הוא חש חרטה עמוקה. אין בי כל ספק, כי המעשים לא יישנו.

86. בשל הנסיבות האישיות שתיארתי, ותוך מתן משקל להימשכות ההליכים, מהטעמים שמניתי לעיל, אני סבורה כי יש לקבוע את עונשו של נאשם 3 בחלקו התחתון של מתחם הענישה.

87. אני גוזרת על נאשם 3 את העונשים הבאים:

בגין עבירות הדיווח

א. מאסר על תנאי בן 6 חודשים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך שלוש שנים מהיום עבירה לפי סעיף 53(א) לחוק ניירות ערך.

בגין עבירה של קבלת דבר במרמה

ב. מאסר על תנאי בן 8 חודשים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך שלוש שנים מהיום עבירה לפי 415 לחוק העונשין.

בגין העבירות כולן:

ג. קנס כספי בסך 150.000 ₪, או 9 חודשי מאסר תמורתו. הקנס יופקד בקופת בית המשפט ב-15 תשלומים שווים ורצופים, שהראשון בהם לא יאוחר מ-8.3.17, וכל תשלום נוסף ב-9 לחודש שלאחר מכן.

נאשמת 2

דיון בעונש ההולם

88. הנאשמת הורשעה בעבירה של שימוש במידע פנים שנמסר בידי איש פנים, עבירה לפי סעיף 52ד' לחוק ני"ע. בהיבט העובדתי, מדובר במעשה חמור ובנסיבות חמורות מבחינת אופן השגת המידע, ובעיקר התוצאה שהיא הקניית יתרון בלתי הוגן על פני משקיעים אחרים, וכתוצאה - פגיעה בערכים חברתיים מוגנים.

89. כל שאמרתי בפרק הדין בנאשם 1, בפסקאות 55 עד 58, ביחס לחשיבותו המהותית של שוק ההון לכלכלת המדינה, ולאינטרס הציבור שיתנהל המסחר בשוק ההון בתנאים של אמינות, הגינות ושוויון מוחלטים, שריר ונכון

גם ביחס לנאשמת. שורשי האיסור לעשות שימוש במידע פנים מוזנים בתכלית מוסרית ובתכלית מעשית, ושתי התכליות סימביוטיות זו-לזו, נאמר **בענין מהרשק**. התכלית המוסרית מורה כי יש למנוע מאנשי פנים בחברות לנצל לטובתם האישית ולרעתם של אחרים מידע פנימי מהותי שבא לידיעתם בתוקף תפקידם, ואשר אינו גלוי למי שאינם קשורים בחברה. בנוסף, קיים צורך דוחק לשמור ולהגן על יחסי האמון והנאמנות שבין אנשי הפנים לבין החברה. מידע פנים שבידיעת איש הפנים אמור לשמש רק לטובת החברה. בשימוש שעשה נאשם 1 במידע הפנים עת מסרו לנאשמת, הוא הפר את חובת הנאמנות שחב לחברה. בה בשעה עשתה הנאשמת שימוש במידע הפנים שהגיע עדיה מאיש פנים - ניצלה את היתרון שהוקנה לה על פני משקיעים אחרים, ובכך, הפרה את עקרון השוויון שמונח ביסודו של המסחר ההוגן בשוק ההון.

באלה באה לידי ביטוי מובהק הפגיעה שפגעה הנאשמת בערך החברתי שעליו בא החוק להגן - השמירה על הוגנות ושקיפות המסחר בשוק ההון. "**במקום בו יחוש ציבור המשקיעים שגורמים המקורבים לצלחת גורפים לכיסם רווחים על חשבון בעלי המניות מהציבור הרחב, סופו שידירו ממנו רגליהם ואת ארנקיהם**", נאמר **בענין ביזי**.

90. לרכיבים אלה אוסיף את המניע שהדריך את הנאשמת בביצוע העבירה - השאיפה לרווחים קלים, ניכרים ומהירים, וכן, הניצול שניצלה את מערכת היחסים האישית עם מוסר המידע. בכך, אני מצרפת דעתי לדעת המאשימה. לעומת זאת, אינני שותפה לדעה כי למסירת מידע הפנים קדם תכנון. מאחר שאני מצויה בתוך תוכו של התיק וההתרחשויות בו, נקל היה להתרשם, כי מדובר היה בהתרחשות ספונטאנית זריזה שבמסגרתה פעל נאשם 1 בהחלטה של רגע, ובתגובה מיידית של הנאשמת, שצמאה הייתה למידע. לראייתי, אין זה התכנון המוקדם המוכר לנו ממקרים אחרים.

91. **מדיניות הענישה:** איני רואה צורך לחזור ולפרט שוב ושוב את שאמרתי לעיל על מגמת ההחמרה שחלה בענישה ביחס לעבירות לפי חוק ני"ע. השקפתי הובעה בהרחבה רבה ביחס לנאשמים 1 ו-3. כן חשוב לומר ולהדגיש, כי מדיניות הענישה המסתמנת מתוך פסקי הדין המונחים לפניי ביחס לעבירה לפי סעיף 52ד', היא מתונה, לרבות, במקרים שבהן בוצעה העבירה בנסיבות חמורות מענייננו.

לדוגמה אביא את ע"פ 2576/93 **מדינת ישראל נ' רוזנבלום** (2.6.1997); וכן, את פסק הדין שניתן בבית המשפט המחוזי בת"א - ע"פ 489/92 **רוזנבלום נ' מדינת ישראל** (31.1.1993); ת"פ (שלום ת"א) 13181/97 **מדינת ישראל נ' לוריה ורשף** (11.2.1999), שגם נסיבותיו חמורות פי כמה מנסיבות העבירה שעברה הנאשמת; ע"פ (מחוזי ת"א) **גולדברג נ' מדינת ישראל** (14.1.1996); ומהשנים האחרונות - ת"פ (שלום ת"א) 10985-01-11 **מדינת ישראל נ' בן ישראל ווינרב** (23.5.2012; 16.10.2012); ת"פ (שלום ת"א) 27036-12-10 **מדינת ישראל נ' דבש** (23.5.2012).

ושב לצרכי השוואה פסיקה מהעת האחרונה:

בחודש יוני 2016 נגזר בבית המשפט המחוזי בת"א דינו של **שלומי שני** (נאשם מס' 1 בת"פ 5172-01-15) למאסר בפועל לתקופה של 6 חודשים, לריצוי בעבודות שרות, בצירוף 9 חודשי מאסר על תנאי, וקנס בגובה 200,000 ₪.

מדובר אמנם במי שהורשע בשימוש במידע פנים אותו קיבל מאיש פנים (בר תקוה, הנאשם מס' 2 באותו תיק). אולם, עיון קפדני בפרטי ההרשעה והעובדות מלמד, כי רב הפער בין שלומי שני לבין הנאשמת שלפניי. שכן, בניגוד לנאשמת, אשר הורשעה במעשה עבירה אחד, הורשע שני בכך שמסר את מידע הפנים לאחר וזה ביצע 181 עסקאות לרכישה או מכירת מניות של חברת פרימיום. בנוסף, הורשע שני בסדרת עבירות שעניינן **קבלת דבר במרמה, ומרמה והפרת אמונים בתאגיד**.

92. אינני סבורה כי עניינה של הנאשמת הוא המקרה הראוי להיות ראשון להחמרה שעותרת לה המאשימה. ועל כן, עתירת המאשימה לקביעת מתחם עונשי שעיקרו **מאסר ממושך בפועל בכל מקרה** - איננה עונה על מדיניות הענישה הראויה והנוהגת ביחס לסעיף 52ד'; היא מתעלמת מהעובדה שמדובר במעשה עבירה יחיד, ומתעלמת גם מפרק הזמן הניכר שחלף מאז ביצוע העבירה ועד היום.

93. השיקולים והנתונים שמניתי, כאשר פסקי הדין שהונחו לפניי משמשים קנה מידה למדיניות הענישה שנהוגה היתה בעבר וכיום; וכן, כשהדגש על כך שהעבירה נעברה בשנת 2007, עת העונש הקבוע לצד העבירה בחוק נ"ע היה שנת מאסר אחת, אני רואה לתחום את עונשה של הנאשמת בטווח שבין מאסר על תנאי ולצידו קנס בשיעור 100,000 ₪, ברף התחתון, לשלושה חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שרות, ברף העליון, בצירוף מאסר על תנאי וקנס בשיעור 200,000 ₪.

94. עונשה של הנאשמת ייקבע בתוך המתחם בהתחשב בנסיבות שאינן כרוכות בביצוע העבירות, אלא מתמקדות בה עצמה, בנסיבותיה האישיות והמשפחתיות, נסיבות חייה ועוד רכיבים - רשימה שקבע המחוקק בסעיף 40א לחוק העונשין.

א. הנאשמת כבת 62 שנים. מטיעוני הסנגורית עלה, כי מאז ומעולם ניהלה הנאשמת אורח חיים נורמטיבי, ולא הסתבכה עם החוק. מכתבי אחיה וידידותיה שצורפו כראיה לעונש מלאי הערכה לאישיותה ותכונותיה החיוביות. נמסר לי, כי הנאשמת ידעה טרגדיות משפחתיות, ונאלצה להתמודד עם הכאב והצער ללא קרוב ותומך. למרות זאת, היא חדורת רצון לסייע לזולת ועושה כן בהתמדה במסגרת פעילות התנדבותית. בשל כל אלה, הצטיירה לפניי בסופו של דבר כאישה חיובית.

ב. אין בי ספק, הנאשמת למדה את הלקח. אני מאמינה שמעשה העבירה לא יישנה. בנסיבות אלה, ברי כי עונש מאסר, אם יוטל, כעתירת המאשימה, אפילו לתקופה קצרה, יפגע בנאשמת פגיעה בלתי מידתית ובלתי הפיכה.

ג. בנוסף, אני סבורה כי יש לתת משקל של ממש לעובדה שחלקה של הנאשמת בכתב האישום היה מצומצם מזה של הנאשמים האחרים. לפיכך, יש ממש בטענה, כי ההליכים המשפטיים הנמשכים הסבו לנאשמת עינוי דין.

ד. בסיום המשפט, במסגרת הדברים שהפנתה לבית המשפט, הביעה הנאשמת צער וחרטה, כשלדבריה, היא מצרה בכל יום ויום על הסתבכותה. האמנתי לה כי רצונה לשוב לשגרת חייה השקטה, ולהמשיך ולתרום מזמנה ומרצה לאוכלוסיה חלשה.

95. בשל הנסיבות האישיות שתיארתי, ותוך מתן משקל רב במיוחד להימשכות ההליכים, אני סבורה כי יש לקבוע את עונשה של הנאשמת בחלקו התחתון של מתחם הענישה שהתוויתי.

96. אני גוזרת על הנאשמת בגין העבירה בה הורשעה את העונשים הבאים:

א. מאסר על תנאי בן 9 חודשים, והתנאי הוא שהנאשמת לא תעבור תוך שלוש שנים מהיום עבירה לפי סעיף 52ד' לחוק ני"ע.

ב. קנס כספי בסך 140.000 ₪, או 10 חודשי מאסר תמורתו. הקנס יופקד בקופת בית המשפט ב-20 תשלומים שווים ורצופים, שהראשון בהם לא יאוחר מ-8.3.17, וכל תשלום נוסף ב-9 לחודש שלאחר מכן.

=====

סיומם של דברים:

כאמור לעיל, מטעמים ענייניים וטקטיים, דנתי בנפרד בעונש ההולם את מעשיו והעבירות שעבר כל אחד מהנאשמים. לסיום ולסיכום אביא כאן במרוכז את גזרי הדין.

נאשם 1

על נאשם 1 אני גוזרת את העונשים הבאים:

בגין עבירה של שימוש במידע פנים

א. מאסר בפועל בן 6 חודשים.

נאשם 1 יוכל לשאת את עונש המאסר בעבודות שרות אם ימצא מתאים לכך.

ב. מאסר על תנאי בן 10 חודשים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך שלוש שנים מהיום עבירה לפי סעיף 52ג' לחוק ניירות ערך.

בגין עבירות הדיווח

ג. מאסר על תנאי בן 6 חודשים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך שלוש שנים מהיום עבירה לפי סעיף 53(א) לחוק ניירות ערך.

בגין עבירה של קבלת דבר במרמה

ד. מאסר על תנאי בן 8 חודשים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך שלוש שנים מהיום עבירה לפי 415 לחוק העונשין.

בגין העבירות כולן:

ה. קנס כספי בסך 500.000 ₪, או 10 חודשי מאסר תמורתו. הקנס יופקד בקופת בית המשפט ב-20 תשלומים שווים ורצופים, שהראשון בהם לא יאוחר מ-8.3.17, וכל תשלום נוסף ב-9 לחודש שלאחר מכן.

נאשמת 2

על הנאשמת 2 אני גוזרת את העונשים הבאים:

א. מאסר על תנאי בן 9 חודשים, והתנאי הוא שהנאשמת לא תעבור תוך שלוש שנים מהיום עבירה לפי סעיף 52ד' לחוק ני"ע.

ב. קנס כספי בסך 140.000 ₪, או 10 חודשי מאסר תמורתו. הקנס יופקד בקופת בית המשפט ב-20 תשלומים שווים ורצופים, שהראשון בהם לא יאוחר מ-8.3.17, וכל תשלום נוסף ב-9 לחודש שלאחר מכן.

נאשם 3

אני גוזרת על נאשם 3 את העונשים הבאים:

בגין עבירות הדיווח

א. מאסר על תנאי בן 6 חודשים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך שלוש שנים מהיום עבירה לפי סעיף 53(א) לחוק ניירות ערך.

בגין עבירה של קבלת דבר במרמה

ב. מאסר על תנאי בן 8 חודשים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך שלוש שנים מהיום עבירה לפי 415 לחוק העונשין.

בגין העבירות כולן:

ג. קנס כספי בסך 150.000 ₪, או 9 חודשי מאסר תמורתו. הקנס יופקד בקופת בית המשפט ב-15 תשלומים שווים ורצופים, שהראשון בהם לא יאוחר מ-8.3.17, וכל תשלום נוסף ב-9 לחודש שלאחר מכן.

הודע על זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום י"ב שבט תשע"ז, 08/02/2017 במעמד הנוכחים.

דניאלה שריזלי, שופטת

[1] הטעות תוקנה, כמובן, מספר ימים לאחר שנתגלתה והובאה לידיעת המאשימה.